

nguyễn nhật ánh

CÓ
HAI CON MÈO
NGỒI BÊN
CỬA SỔ

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

BẢN
ĐẶC BIỆT

Mục lục

Phần 1

Phần 2

Phần 3

Phần 4

Phần 5

Phần 6

Phần 7

HAI CON MÈO NGỒI BÊN CỬA SỔ

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Phần 1

Sáng nay, cũng như mười bốn buổi sáng trước đó, vào khoảng chín giờ, lúc khí trời đã bớt se lạnh và cây sứ bên sân nhà hàng xóm ngừng rụng lá, hoàng hậu Năm Ngoái lại thò đầu ra cửa sổ ngắm chú mèo của mình để làm chuyện ngày nào bà cũng làm là buông một tiếng thở dài.

Mèo Gấu nằm đó, ngoài ban công, đang sung sướng đón từng tia nắng mai. Chú nằm nghiêng trong bóng nắng, lưng dán vào nền gạch hoa, tay chân duỗi ra phía trước, mắt lim dim, biếng nhác thường thức cuộc sống.

Cái kiêu người (hay kiêu mèo) cứ ưỡn ra một cách thỏa mãn với chính mình như thế thường khiến kẻ khác nếu không ghen tị thì cũng bực mình.

Hoàng hậu Năm Ngoái nhìn mèo Gấu bằng ánh mắt phê phán nhưng bà không nói gì, chỉ khẽ nhún vai một cái rồi quay vào nhà bếp với đồng bột nhồi làm tay bà trắng xoá từ sáng đến giờ.

Nếu tình ý như tác giả thì có thể thấy ngoài cái nhún vai, hoàng hậu Năm Ngoái dường như còn kèm theo một cái chau mày, ít ra là vì cho đến sáng nay chú mèo Gấu mà công chúa Dây Leo đem về cách đây hai tuần lễ đã chứng tỏ mình là một gã vô tích sự bậc nhất. Mèo Gấu không những không tóm con chuột nào trong ba năm ba mươi sáu tiếng đồng hồ đặng đặng (mặc chuột kêu rúc rích hết đêm này qua đêm khác), cái cách chú uể oải phơi mình trong nắng như muốn tuyên bố thẳng là đừng ai trông mong gì ở tôi nữa càng khiến hoàng hậu náo lòng.

Mèo Gấu tất nhiên thừa biết hoàng hậu Năm Ngoái đang buồn phiền về mình. Chú là một chú mèo thông minh.

Chú cũng biết ơn công chúa Dây Leo đã cứu chú khỏi trại buôn súc vật – nơi người ta bán những con vật để giết thịt.

Và vì công chúa Dây Leo là con gái của hoàng hậu Năm Ngoái nên chú cũng thấy mình có lỗi cả với cô.

Nhưng đôi khi vẫn xảy ra ở loài người, loài mèo cũng có những lúc không muốn làm những chuyện người khác muốn mình làm.

Mèo Gấu đang rơi vào tình cảnh như vậy, vừa bứt rứt vì chuyện sinh ra là mèo nhưng không có chút khoái cảm gì với chuyện bắt chuột, vừa bứt rứt vì nổi bứt rứt đó.

Mèo Gấu không ưa gì bọn chuột (cái bọn bằng phẳng đó đêm nào cũng làm chú nhức cả đầu) nhưng chú cũng không ưa cả cái chuyện nhảy xổ vào cái đám đó để thị uy như những con mèo khác.

Có lẽ bọn mèo hoang thích thú với chuyện bắt chuột hơn! Mèo Gấu ngẫm nghĩ khi giơ tay đuổi một con ruồi đang vo ve trước mặt. Không được nuôi nấng tử tế, bọn mèo lang thang phải tự mình bươn chải kiếm miếng ăn ở các bãi rác và các khu chợ. Bọn đó mà đánh cắp thì tài phải biết! Các khúc cá tươi chủ sạp chỉ sơ sĩnh một tí là bọn mèo hoang quắp chạy cứ gọi là nhanh như chớp. Bọn nó mà vồ chuột thì trăm lần không trật một.

Đa số mèo thích tóm chuột để nghịch, để giải trí cho qua phút rảnh rỗi. Chứ tuyệt không phải để ăn. Món loài mèo thích chén nhất là cá. Với mèo nhà, thịt chuột xét ra chả ngon lành gì. Chỉ có bọn mèo hoang là xực tốt.

Mèo Gấu sống cùng nhà với một nàng mèo tam thể. Ấy là nói trước đây.

Chú đặt tên cho nàng là Áo Hoa. Giống như các chàng trai vẫn âu yếm gọi các cô gái của mình là Bé Bông hay Hòn Sỏi Buồn Của Anh.

Áo Hoa là một nàng mèo quý phái và sang trọng. Nàng đi đứng rất sang.

Mèo (nhất là mèo phái đẹp) thì bạn cũng biết rồi đó, đi đứng lúc nào cũng như một quý nương. Nàng nằm ngủ cũng sang. Áo Hoa không bao giờ ngủ ở những nơi ẩm thấp hoặc bẩn thỉu.

Hằng ngày, nàng ra phía trước nhà nằm phơi nắng, buổi tối nàng đứng đỉnh bước vào căn nhà kho trên tầng áp mái ngủ khoanh tròn trong chiếc giường êm ái cô chủ đóng cho nàng từ những mảnh gỗ nhỏ với gối và những mẫu chăn lót rất nhiều bên trong.

Trong khi đó chỗ ngủ ưa thích của mèo Gấu là một ngăn rộng rãi của cái kệ sách cũ. Chú nằm cuộn mình trong ngăn sách, bên phải lăn lóc vài cuốn từ điển đầy bụi, bên trái là một đĩa sứ có vẽ hình mấy chiếc tàu buồm trên đáy đĩa, một con búp bê bằng cao su, có mái tóc rối nùi vì vậy mà nom lúc nào cũng có vẻ ghen tị với bộ lông óng mượt của chú.

Trước khi mèo Gấu bị bọn trộm bắt đi và bán cho trại buôn súc vật, ngày nào chú cũng rủ Áo hoa ra nằm phơi nắng ngoài ban công, như hai cục bông tựa vào nhau, lim dim chờ nàng lấy tay vỗ vỗ lên lưng mình. Vỗ thế thôi, chẳng để làm gì, nhưng động tác mơn trớn đó làm mèo Gấu có cảm giác như đang sống trên thiên đường.

Những hôm trời mưa, chú rủ nàng leo lên bậc cửa sổ ngồi nhìn ra ngoài trời để sung sướng co mình vì lạnh và vì lại có dịp tựa sát vào nhau.

Chú thành thi sĩ từ những ngày tháng đó.

Chú làm hàng chục bài thơ cho Áo Hoa, bài nào cũng mượt mà, đắm thắm.

Công bằng mà nói, thơ chú chẳng kém.

Bài thơ đầu tiên mèo Gấu làm tặng Áo Hoa là như thế này:

Rù rù rù... Meo...

Meo meo meo...

Rù rù rù...

Meo meo... rù rù...

Rù rù... meo meo...

Mỗi lần chú đọc thơ cho Áo Hoa nghe, cảm tưởng như có một động cơ đang được giấu ở chỗ nào đó rất khó xác định trong mớ lông mèo mềm mại của chú, và động cơ đó đang không ngừng phát ra những âm thanh đều đều khe khẽ mà theo cảm nhận của loài mèo thì nó rất đối du dương, không có bất cứ loại âm nhạc nào sánh bằng.

Hiển nhiên là tác giả cần phải dịch bài thơ này để bạn đọc có thể thưởng thức được tài thơ của mèo Gấu.

Dịch ra thì nó như sau:

Bé yêu yêu đã ngủ chưa

Anh yêu yêu cũng mới vừa ngủ xong

Nến yêu yêu cháy trong phòng

Tình yêu yêu chảy trong lòng yêu yêu...

Thơ của thi sĩ Gấu chỉ bốn câu mà có tới mười chữ "yêu". Có lẽ vì vậy mà

nàng Áo Hoa cảm động đập đập tay lên lưng thi sĩ, động tác mà loài mèo chỉ làm khi cảm thấy lòng mình vô cùng dễ chịu.

Từ ngày xa Áo Hoa, mèo Gấu cảm thấy cuộc sống thật là vô vị. Nếu công chúa Dây Leo không cứu chú khỏi trại buôn súc vật, có lẽ chú cũng chẳng coi cái chết là điều gì đáng sợ lắm.

Tạ từ vội vã trong đêm.

Hình như buổi ấy bên thềm mưa rơi.

Những ngày bị nhốt trong lồng sắt, chú nghĩ về Áo Hoa nhiều hơn nghĩ về cái chết. Chú ngâm nga hai câu thơ đó trong một đêm nằm dựa lưng vô vách lồng, nhìn mưa xuống bên kia bụi cỏ dày và nghe lòng mình nổi nhớ lên rêu.

(Từ đây trở đi, để bạn đọc tiện theo dõi câu chuyện này, tác giả sẽ dịch luôn ngôn ngữ loài vật ra ngôn ngữ loài người, không cần phải ghi nguyên tác để chứng tỏ Mình là nhà thông thái nữa).

Hoàng hậu Năm Ngoái phật ý về chú vì không biết rõ mối ẩn tình của chú.

Làm sao một con mèo đang đau khổ vì tình lại có thể hào hứng bắt chuột,

Vốn là chuyện nếu không xa Áo Hoa thì mèo Gấu cũng đã chẳng muốn động tay động chân rồi.

À, có một lần, lần duy nhất mèo Gấu bấm bố nhảy vào một chú chuột nhắt.

Đó là lần chú đang lim dim đọc thơ cho Áo Hoa nghe. Đến ngay đoạn trữ tình nhất "Này là Áo Hoa..." thì tiếng chít chít ở dưới gầm chạn phá ngang không khí lãng mạn mà chú đã kỳ công gây dựng bằng những câu thơ đang đắm chìm trong đầu chú.

Nổi điên lên, bằng một cú nhảy, tiếp theo là một cú nhào người, chú đã gặp được tên phá bình kia trong những chiếc vuốt sắc nhọn.

Định bụng lôi nhóc chuột ra để mắng cho một trận nhưng nhóc chuột hãi quá đã bất tỉnh từ đời nào.

Khi mèo Gấu thả nhóc chuột yếu bóng vía kia xuống sàn nhà, lưng thường quay lại chỗ Áo Hoa, chú cún ở chung nhà với Mèo Gấu có tên là Susu liền chạy ngay đến, vội vàng ngoạm lấy.

Với nhóc chuột nhắt vắt ngang mõm, cún ta đi tung tăng khắp nhà để khoe mẽ, cố tình đi ngang qua chỗ cô chủ đang ngồi học bài, ra cái điều người hùng vừa lập một chiến công hiển hách.

Susu tưởng nhóc chuột đã chết. Nào ngờ chú đang đi lơn tơn, nhóc chuột bỗng tỉnh dậy, kêu "chít" một tiếng. Nghe tiếng kêu đột ngột phát ra từ trong mõm (mà không phải tiếng của mình), chú cún Susu hồn vía lên mây, phun ngay nhóc chuột ra và cong đuôi chạy bán sống bán chết.

Một lần nữa trong đời trai, mèo Gấu vô tình ghi điểm trong lòng Áo Hoa khi đem lại cho nàng một trận cười lăn lộn. Buổi sáng hôm đó được lấp đầy bởi niềm vui được pha trộn một cách tuyệt diệu giữa thi ca trữ tình và hài kịch vui nhộn - điều không phải lúc nào loài mèo (và loài người) cũng chẳng dễ dàng có được.

Trong khoảnh khắc đó, mèo Gấu quyết định để lòng lắng xuống bằng cách nhắm mắt lại. Chú tin khi tâm trí không bị nhiễu bởi thị giác, chú có thể nghe ngóng các cảm xúc trọn vẹn hơn, và quả thực thì trong suốt buổi sáng hôm đó lòng chú rạo rờ đến mức chú có cảm giác chú và Áo Hoa đang nằm dưới một dải cầu vồng và chú mong mỗi cuộc sống mãi mãi được trôi qua dưới bóng mát của chiếc ô hạnh phúc đó.

Khi tơ tưởng như vậy, mèo Gấu không biết đó là buổi sáng cuối cùng chú được tắm mình trong thứ hương vị ngọt ngào đó. Và nếu từng trải như tác giả, ắt chú sẽ nhận ra hạnh phúc quá mức đôi khi là một cái bẫy của cuộc sống.

Tóm tắt lại thì từ khi mèo Gấu đặt chân vào cung điện của nhà vua, tiếng chuột chạy không thưa đi, tiếng chuột rúc không nhỏ đi và hoàng hậu Năm Ngoái rầu rĩ xem đó là sự thất bại toàn diện của công chúa Dây Leo trong chiến dịch giải phóng chú khỏi tay những người buôn súc vật trên đường Hoa Lau hôm nào. So với những chiếc bẫy sắt nhà vua Sang Năm mang về, mèo Gấu dường như không hề muốn chứng tỏ mình có giá trị hơn những thanh sắt vô tri đó.

Hoàng hậu Năm Ngoái thở dài, trông bà có vẻ sầu muộn và mất mát:

- Năm ngoái con Mướp siêng bắt chuột hơn con Gấu nhiều! Mướp là con mèo đi lạc những nó thiệt tài giỏi!

Công chúa Dây Leo bênh Gấu, bằng thứ giọng ngay cả cô cũng nhận ra là nó rất thảm:

- Mướp là mèo hoang mẹ à.

Nhà vua Sang Năm xộc mười ngón tay vào mái tóc rậm, thở phì phì:

- Sang năm anh sẽ đem con Mướp về!

Công chúa Dây Leo chớp đôi mi dài - rõ ràng cô ngạc nhiên hơn là làm điệu:

- Người ta có chịu không, ba? Ba đã cho con Mướp rồi mà!

- Người ta sẽ chịu. - Nhà vua quả quyết đáp, ông bỏ tay khỏi tóc như một

cử chỉ cho thấy sự tự tin - Ba sẽ đem con Gấu qua đổi con Mướp!

Hoàng hậu Năm Ngoái nhún vai:

- Lười nhác, uể oải, phớt đời, vô công rồi nghề, sống trên mây, mèo Gấu nhà mình trông như một nhà thơ ấy!

Khi nói như vậy, hoàng hậu không biết mèo Gấu chính là một thi sĩ.

Chỉ có nàng Áo Hoa biết được bí mật đó.

Ngay cả công chúa Dây Leo, người bao bọc Gấu cũng không biết.

Bọn chuột sống trong cung điện nhà vua càng không hề biết.

Trong mắt chúng, mèo không thể là một thi sĩ. Mèo chỉ có thể là loài vật đáng ghét nhất trên đời, là kẻ thù độc ác và nguy hiểm nhất của loài chuột.

Hằng đêm, trong chiếc hang ẩm thấp nằm sâu tận lòng đất ngay bên dưới tầng hầm của cung điện, bọn chuột ngồi thành vòng tròn nghe giáo sư Chuột Cống giảng bài.

Giáo sư Chuột Cống bao giờ cũng bắt đầu bài giảng bằng cách gõ thước cồm cộp lên tấm bảng sau lưng vừa gào câu "Chết quách chúng nó đi!"

- Chết quách chúng nó đi, cái bọn mèo!

- Trong lâu đài chỉ có một con mèo à! - Chuột nhắt Tí Hon ngập ngừng nói.

Tí Hon là con chuột bé nhất trong những con chuột bé. So với ngài giáo sư, nó giống như một hạt tằm đặt cạnh một củ khoai. Nhưng bất chấp điều đó, Tí Hon là một con chuột lanh lợi.

- Hồn xước! - Giáo sư Chuột Cống quắc mắt - Ta nói bọn mèo là ta nói chung.

Giáo sư giơ cao cây thước lên khỏi đầu:

- Chúng ta phải luôn luôn xác định, ngay cả trong khi ngủ: Mèo là cái gai trong mắt chúng ta!

Ngừng lại một chút, giáo sư đập cây thước đánh "cạch" vào tấm bảng, giọng cao vút:

- Hơn thế nữa, là cái gai trong tim chúng ta!

Tí Hon làu bàu:

- Nếu có một cây gai trong tim thì chúng ta chết chứ đâu phải bọn mèo!

Tí Hon thì thầm trong vòm hang tĩnh mịch, câu nói bướng bỉnh của nó xuyên qua mọi vành tai chuột. Một nửa cộng đồng chuột lo lắng quay nhìn nó. Một nửa còn lại nơm nớp ngược nhìn Giáo sư.

- Láo toét! - Giáo sư gầm lên, những chiếc ria cứng rung bần bật. Thằng quỷ kia, bước ra đây!

Tí Hon tập tễnh bò ra giữa vòng tròn, chiếc đuôi bé xíu lê dưới nền hang.

Trông như nó đang kéo một sợi len màu xám.

Tí Hon là một con chuột què.

- Ai cho mày nói leo trong giờ học hả?

Giáo sư Chuột Cống giận dữ quát, tay gõ cây thước lên đầu chú chuột nhắt tội nghiệp.

Trên tay Tí Hon lúc này là một cây bút chì. Dĩ nhiên Tí Hon không dám chống đối giáo sư. Nhưng theo phản xạ tự nhiên, nó rụt cổ lại và giơ hai tay lên che đầu. Cây thước của giáo sư giáng phải cây bút chì kêu đánh "chát".

Cây thước rời khỏi tay giáo sư văng ra xa, tuốt đặng góc thang.

Vòng tròn chuột chung quanh đều thấy rõ giáo sư giận run người. Và tất cả đều run theo, vì sợ và vì cả bọn đều yêu mến chuột nhắt Tí Hon.

- Lại thế nữa! - Giáo sư vì không còn cây thước, hậm hực tóm lấy mẫu tai mảnh như chiếc lá non của Tí Hon, nhắc bổng thẳng bé lên.

Trước những cặp mắt tròn xoe ngập trong sợ hãi của lũ chuột, giáo sư dang tay ném Tí Hon bay về phía cây thước của ngài. Giáo sư ném mạnh lắm (chưa bao giờ bọn chuột thấy giáo sư dùng sức nhiều đến thế), theo cái cách người ta quyết lẳng đi một sự bực mình:

-Nếu may mắn còn sống thì nhặt cây thước lại đây cho ta!

Thằng bé chỉ kịp thốt lên hai tiếng "Mẹ ời" đã bị liệng trong không trung như một quả cầu. Chuột nhắt Tí Hon kêu mẹ thì cũng như con người vẫn kêu mẹ trong hoàn cảnh nguy khốn hay tuyệt vọng. Cái từ thân thương đó chỉ thốt lên khi con người (và con chuột) không còn biết bầu vú vào ai. Sở dĩ tác giả phải nói rõ như vậy vì cộng đồng chuột đều biết mẹ Tí Hon đã qua đời được ba tháng tám ngày mười hai giờ ba mươi sáu phút trước khi nó bị giáo sư Chuột Cống ném vào vách hang một cách không thương tiếc.

“Bộp”!

Cả cộng đồng chuột đều đồng loạt nhắm mắt lại, trang nghiêm và đau đớn, như thầm lặng đưa tiễn một linh hồn chuột vừa lên cõi thiên đường.

Nhưng rồi cũng những đôi mắt đó lại đồng loạt mở ra.

Tất cả hầu như không thể tin được khi Tí Hon, với cây bút chì trên tay này cây thước trên tay kia, đang run rẩy bò ra từ vách tối.

Những con chuột già đưa tay lên sờ râu, thăm cảm ơn thương để. Những con chuột trẻ giẫm chân lên nền hang một cách hào hứng, chỉ bất đắc dĩ dừng lại khi bị những chuột mẹ kéo tai.

Nhưng khi chuột nhắt đã tới trước mặt giáo sư Chuột Cống với bộ dạng không có vẻ gì bèo nhèo, hàng loạt tiếng vỗ tay bất thần nổ ra chứng tỏ sự phấn khích trong cộng đồng chuột đã dâng cao hơn nỗi sợ hãi để xứng đáng với khoảnh khắc kỳ diệu đó.

Giáo sư Chuột Cống điên cuồng chộp lấy cây thước và nện vào tấm bảng sau lưng bằng cả hai tay.

“Ầm”!

Cứ như nóc nhà bị dội bom, cộng đồng chuột lập tức im phăng phắc. Nếu như có tiếng động nào phát ra thì đó là những tiếng lộp bộp do những con chuột nhút nhát té lăn ra đất vì khiếp sợ.

- Hay lắm!

Tiếng giáo sư Chuột Cống vang lên, thoát đầu cộng đồng chuột nghĩ rằng đó là lời ngợi khen trước kỳ tích của Tí Hon, nhưng âm sắc rờn rợn trong giọng nói của giáo sư lại không ăn khớp với ý nghĩ của bọn chuột.

Như để chứng minh sự lo lắng của cộng đồng chuột không phải là sự lo lắng mơ hồ, giáo sư Chuột Cống ngoắt cây thước về phía vách hang, cất giọng lạnh lẽo:

- Người ra đây!

HAI CON MÈO NGỒI BÊN CỬA SỔ

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Phần 2

Hết sức ngạc nhiên, tất cả đôi mắt chuột lập tức quay về phía giáo sư vừa ra hiệu. Không phải đợi lâu, bọn chúng nhìn thấy một mẩu tai màu trắng nhô ra trong bóng tối.

- Út Hoa!

Một con chuột kêu khê.

Út Hoa là một nàng chuột lang. Chính Tí Hon trong một đêm lang thang đi kiếm ăn ngoài phố (kiếm cơm đi rong chơi thì đúng hơn) đã bắt gặp Út Hoa đang co ro dưới chân một thùng rác cạnh cột đèn.

Lúc Tí Hon nhìn thấy Út Hoa, nàng chuột lang trông có vẻ suy sụp. Nàng đói và rét đã nhiều ngày, kể từ khi trốn ra khỏi phòng thí nghiệm. Nhưng bắp chắt vè bạc nhược của nàng, Tí Hon tin rằng nó chưa từng thấy một con chuột nào đẹp như vậy.

- Bạn làm gì ở đây?

Tí Hon lại gần nàng chuột mà lúc này nó thừa nhận là rất giống một con heo con, tò mò hỏi.

- Mình đói.

- Nhà bạn ở đâu?

- Mình không biết nữa. – Nàng chuột lang ngáp ngừng đáp – Hình như mình không có nhà.

Tí Hon sờ tay lên lớp lông đen và trắng của người bạn mới.

- Bạn đẹp quá! Bạn mặc áo hoa à?

- Mình đói.

Câu trả lời của nàng chuột lang chẳng ăn nhập gì đến câu hỏi của Tí Hon.

Nhưng Tí Hon không lấy thế làm phật lòng. Nó cọ mõm vào vai bạn:

- Bạn đi theo mình. Mình sẽ kiếm thứ gì đó cho bạn ăn.

Từ ngày đó, nàng chuột lang sống chung với cộng đồng chuột trong lâu đài nhà vua.

Và mọi con chuột đều gọi nàng là Út Hoa. Vì nàng là con chuột mặc áo hoa giữa một đàn chuột mặc áo xám, và vì so với những con chuột sống lâu năm trong cung điện nhà vua dĩ nhiên nàng là con chuột út. Và quan trọng nhất: vì Tí Hon là chú chuột đầu tiên đã gọi nàng bằng cái tên như vậy.

Đó là lý do vì sao khi nàng chuột lang rón rén bò ra, thoát đầu bọn chuột chỉ thấy có một mẩu tai ngọ nguậy trên nền hang.

Út Hoa không phải là con chuột cụt tai. Nhưng mẩu tai kia của nàng có màu đen, hoàn toàn ăn khớp với màu của bóng tối nên thật khó mà nhìn rõ ở một nơi tối tăm như thế này.

Bây giờ Út Hoa trong bộ tịch lấm lét đang ở ngay trước mặt giáo sư Chuột Cống, và những con chuột khác nhanh chóng đoán ra chính Út Hoa đã đánh liều đón bắt Tí Hon trước khi chú chuột nhắt kịp lao vào vách hang để biến thành một món chả chuột.

- Người có biết người là phận ăn nhờ ở đậu không hả?

Giáo sư Chuột Cống nén sự phẫn nộ vào một câu nói khinh bỉ.

- Cháu... cháu...

Nàng chuột lang ấp úng, nhưng không dám ngược mắt nhìn ngài giáo sư.

- Hoặc là ta sẽ đuổi người ra khỏi nhà...

Chỗ này có thể thấy cả Út Hoa lẫn Tí Hon rúm người lại.

- ... Hoặc là ta sẽ nghĩ cho người một hình phạt...

Ánh mắt thâm độc của ngài giáo sư đưa qua đưa lại như hai con ong đất đang suy nghĩ sẽ đốt ai và đốt như thế nào, cuối cùng đậu lại trên mặt Tí Hon:

- À, ta suýt quên thằng què này! Tóm lại là sẽ có hình phạt cho cả hai đứa bay!

Giáo sư huơ tít cây thước trên tay. Ngài huơ rất lâu vì ngài vẫn chưa nghĩ ra được hình phạt nào thích đáng cho hai con chuột bướng bỉnh.

Chợt ánh mắt ngài rớt xuống trên cây bút chì trong tay Tí Hon:

- À, ra chú mày là họa sĩ đấy!

Giáo sư gật gù, giọng nham hiểm:

- Thế thì có cách rồi! Người chẳng thèm để tâm những gì ta dạy, chắc là người chẳng sợ bọn mèo...

- Dạ, sợ chứ ạ...

Tí Hon lí nhí, hoang mang đáp. Dù không rõ giáo sư Chuột Cống định dẫn dắt câu chuyện đến đâu, nó vẫn cảm nhận có một cái bẫy đang chờ đợi nó.

Như không nghe thấy Tí Hon, hoặc nghe mà không hiểu, giáo sư chĩa cây thước vào ngay mặt nó, gằn giọng:

- Người nghe đây!

Tí Hon là con chuột mê vẽ.

Nó vẽ bất cứ chỗ nào có thể quẹt đầu bút chì lên được: trên hộp các-tông đựng đậu xanh, trên hộp ô mai, trên ống khoai tây chiên, lon sữa rỗng, ngay cả trên những hộp diêm bé tẹo.

Cộng đồng chuột rất thích những hình vẽ ngộ nghĩnh của Tí Hon. Nó vẽ hoa, vẽ lá, vẽ hạt gạo, vẽ mưa. Nó cũng vẽ chim, vẽ kiến, vẽ ong, vẽ chuồn chuồn. Và dĩ nhiên là vẽ cả chuột.

Những bậc cao tuổi thường đứng ngay ngăn trước mặt Tí Hon, nghiêm trang:

- Đây con, vẽ cho ông một bức chân dung thật oai phong nhé! Để mai mốt ông có chết đi...

- Con nhớ vẽ cô thật đẹp đấy!

- Vẽ cho cô xong là tới bà nhé!

Tí Hon rất biết tâm lý “khách hàng”. Bao giờ nó cũng vẽ một bộ lông rậm rạp cho những cụ ông thích oai phong nhưng đáng buồn là đã trụi hết lông. Các bà cô thì luôn luôn duyên dáng trong những bức chân dung, trên tay lúc nào cũng đang đưa một giỏ hoa. Thậm chí cài cả nơ nữa.

Bọn chuột cùng trang lứa thì xúi Tí Hon vẽ truyện tranh cho chúng xem

rồi xúm nhau cười rúc rích.

Tóm lại, nếu các bạn có dịp nhìn thấy những tranh vẽ của Tí Hon ắt các bạn sẽ đồng ý ngay với tác giả rằng đó là một hoạ sĩ tài hoa.

Tí Hon vẽ đủ thứ trên đời, chỉ trừ vẽ mèo. Đơn giản vì nó chưa bao giờ có đủ thì giờ để nhìn ngắm con mèo một cách tử tế. Hễ nghe tiếng động lạ là nó chui tọt vào hang.

Thế mà bây giờ ngài giáo sư lại bắt nó vẽ mèo. Vẽ nghêu ngào thì cũng xong, cũng ra dáng mèo. Tí Hon là hoạ sĩ tài hoa mà lại. Nhưng giáo sư lại yêu cầu con mèo trong bức tranh phải là con mèo nằm ngửa, chống cằm lên trời, rúm ró, tội nghiệp, và đang bị hai con chuột cầm đuôi lôi đi xềnh xệch như lôi một miếng giẻ ướt.

Cũng được thôi, nhưng oái ăm ở chỗ giáo sư Chuột Cống bắt Tí Hon và nàng chuột lang mỗi đứa một bên tha bức tranh khiêu khích đó chạy ngang qua chỗ mèo Gấu nằm phơi nắng, chạy như vậy tới những ba lần.

Có lẽ kể từ khi loài chuột có mặt trên cõi trần gian, chưa bao giờ chúng chứng kiến một hình phạt rùng rợn đến vậy.

Càng rùng rợn hơn khi Tí Hon là một con chuột què.

Một tháng mười bốn ngày trước đây Tí Hon hoá thành chú chuột què sau một lần vướng bẫy của nhà vua Sang Năm. Chính nhà vua Sang Năm cũng bị dấp tay khi đặt bẫy nên từ đó ngài thay bẫy bằng những con mèo.

Trước đó đã có nhiều con chuột chết thảm vì những chiếc bẫy đặt khắp nơi trong cung điện.

Tí Hon không đi theo các con chuột bất hạnh kia chẳng qua nhờ nó may mắn.

Chiếc bẫy nó vướng phải quá nhạy: nó mới đặt hồ một tay lên mép kim loại, chưa kịp thò mồm vào miếng mồi ngon, bẫy đã sập đánh “rầm”.

Lần đó, hồn phi phách tán, nó cong đuôi chạy bán sống bán chết, không hay đã đứt mất một mẫu tay.

Vì loài chuột đi bằng cả chân lẫn tay nên từ đó, nó thành con chuột tập tễnh.

Thế mà bây giờ giáo sư Chuột Cống ra lệnh cho con chuột tập tễnh đó đi treu tức mèo, một chuyện nguy hiểm chẳng khác nào đùa giỡn với cái chết.

Suốt tối hôm đó và gần buổi sáng hôm sau, Tí Hon chỉ nghĩ về cái chết, cả thấy đầu óc như nhúng trong bùn lầy. Nó nghĩ, nghĩ mãi, cuối cùng thì nó băn khoăn: Liệu cái chết có đang nghĩ về mình không nhỉ?

Sáng nay, một buổi sáng mùa đông nắng ấm, mèo Gấu lại đuổi mình ngoài ban công, ngấm những chiếc lá rơi.

Mới hôm qua đây thôi, trời vẫn còn mưa rả rích. Chú nhớ là chú đã nằm ngấm mưa gần suốt cả buổi sáng và trong khi chú ngấm mưa, hình bóng của Áo Hoa cứ vờn vù trong tâm trí chú.

Tiếng mưa mỗi lúc một tỉ tê, vây bọc chú, giam chú trong nỗi sầu muộn và biến tim chú thành đầm lầy. Chú ngọ nguậy đầu, giơ tay lay nhẹ một cọng rìa và âu sầu tự hỏi:

Bàn tay em vẫn ngoài xa vắng

Có phải lòng anh đang có mưa?

Chú mừng tượng cảnh Áo Hoa ngược đôi mắt ướt nhìn theo chú hôm chú bị bắt. Mũi và miệng nàng cũng ướt. Có lẽ là nàng đã khóc. Nàng chẳng

làm được gì cho chú. Nàng bất lực. Nhưng không vì vậy mà chú thôi nhớ tới nàng.

Trong hơi giá rét, đầu chú mỗi lúc một cúi xuống, như bị nỗi buồn đánh gục và mắt chú rớt hờ hững trên những mảng màu ở hai cánh tay đang duỗi ra một cách nản lòng. Gấu là chú mèo trắng nhưng ở hai tay và chân màu đen kéo từ các ngón lên tận khuỷu. Công chúa Dây Leo gọi chú là chú mèo mang vớ.

Đó là hôm qua.

Hôm nay trời hửng từ sớm và gần chín giờ thì nắng lên. Những chiếc lá trên cây sứ ở ngôi nhà đối diện lọc qua những tia nắng, như mỏng đi và màu xanh đột nhiên tươi non như xanh lá mạ.

Nhưng những chiếc lá vàng thì vẫn lặng lẽ rời cành mỗi khi có gió thổi qua.

Tắm mình trong nắng ấm, mèo Gấu có cảm giác chú đang trải qua những khoảnh khắc đẹp nhất mà một buổi sáng mùa đông có thể đem lại. Nắng lọc không khí, lọc những chiếc lá và lọc cả những ưu phiền trong tâm trí chú.

Chú thơ thần đếm những chiếc lá liệng ngang trước mặt:

Một chiếc lá rơi

Rơi hai chiếc lá

Ba chiếc lá rơi

Bốn rơi chiếc lá

Nếu mèo Gấu đếm như chú đang làm thơ thì các bạn cũng đừng lấy làm lạ vì chú là một thi sĩ bẩm sinh.

Ba chiếc rơi ngược

Sáu chiếc rơi xuôi...

Những chiếc lá tiếp tục nhảy múa trong đầu mèo Gấu cho đến khi chú nhìn thấy một chuyện mà chú chưa từng gặp trong đời.

Mèo Gấu gần như há hốc miệng khi nhìn thấy một con chuột nhắt và một con chuột lang chui ra từ một hốc tối dưới gầm tủ.

Chú phải đưa tay dụi mắt mấy lần để tin rằng chú không nằm mơ.

Cái gì thế nhỉ? Mèo Gấu sửng sốt tự hỏi. Lũ chuột thò mặt ra dưới ánh nắng ban mai đã là chuyện hiếm, đằng này hai con chuột còn ngoặm thứ gì đó trong miệng – mỗi đứa một đầu, như người ta vẫn trượng một lá cờ trong cuộc diễu hành.

Bất ngờ quá, mèo Gấu không biết nên phản ứng thế nào. Chú gần như bất động khi hai con chuột chạy ngang qua trước mặt.

Khi hai con chuột chạy ngang qua lần nữa, mèo Gấu nhà ta vẫn chưa ra khỏi trạng thái đóng băng. Chú khẽ nhích tới trước trên những bước đi êm như bông, nhưng vẫn chưa nghĩ ra được điều cần làm. Chú băn khoăn thăm dò các cảm xúc và cân nhắc các hành động, lòng không ngớt lạ lùng.

Chú ngờ ngợ hai con chuột này đang giở trò. Trò gì thì chú không đoán ra.

Mà sao chuột lại dám giở trò trước mặt mèo nhỉ? Chú xoay chuyển ý nghĩ, không giải đáp được nhưng đã thấy lòng kiêu hãnh bị tổn thương nghiêm trọng. Bây giờ thì chú biết chính xác chú phải làm gì.

Rón rén bò tới một khoảng cách mà chú tin là vừa tầm, mèo Gấu mọp người xuống, trọng lượng dồn lên thân sau, chuẩn bị cho một cú phóng.

Khi hai con chuột trên người kia chạy ngang qua lần thứ ba, vẫn với tờ giấy ngoạm ngang miệng, mèo Gấu không ngạc nhiên nữa. Mọi ý nghĩ trong đầu chú lúc này tập trung hoàn toàn vào cú quăng mình.

Chỉ trong tích tắc, giống như một quả bóng màu trắng được bắn ra từ một bộ phóng bí mật, mèo Gấu bay vù trong không trung. Chú đuổi mình một cái đã đáp ngay xuống mục tiêu đã chọn, nhanh như chớp.

Hai tay chú vươn dài và những chiếc vuốt xòe ra như những gọng kìm.

Cú phóng người được mèo Gấu thực hiện uyển chuyển và hoàn hảo đến mức bọn mèo hoang phải ghen tị.

Nhưng trong khi chú định ninh chú đã cắn được hai con chuột, mỗi tay một con (cả tác giả cũng định ninh như thế) thì cái mà chú tóm được hoá ra là khoảng không.

Độc giả tinh tường ắt tìm ra nguyên nhân của cú vồ trượt: Khi đi làm nhiệm vụ hiểm nghèo này, Tí Hon và Út Hoa dĩ nhiên luôn đề cao cảnh giác. Tụi nó biết rõ mèo Gấu đang nằm ở đâu và sẵn sàng vồ tụi nó bất cứ lúc nào.

Không đợi đến khi mèo Gấu sa xuống, chỉ thoáng nghe tiếng gió rít, cả hai vôi vàng vút tờ giấy và cong đuôi chạy thục mạng.

Nhưng gần như ngay tức khắc, mèo Gấu đã thực hiện một cú phóng thứ hai, hoàn toàn theo phản xạ, không nghĩ ngợi không kịp thắc mắc tại sao vừa rồi mình vồ trượt. Chân của mèo Gấu nhanh hơn nhiều so với ý nghĩ và cảm xúc của chú.

Lần này thì chỉ có nàng chuột lang chạy thoát.

Chú chuột Tí Hon chậm chân mới chạy tới rìa chiếc tủ gỗ, chưa kịp chui

xuống gầm, đã nghe một cái gì đó lạnh lạnh siết quanh gáy mình và đóng đinh nó xuống nền nhà.

Nó chưa kịp nhận thức được điều gì đang xảy ra, người nó đã bị nhấc bổng lên.

Trí óc bỗng bênh, chao đi, trong một lúc mọi thứ đều trượt khỏi đầu Tí Hon.

Nó chỉ nhớ mỗi một cái tên, và nó kêu lên nửa như cầu cứu nửa như đau đớn.

- Út Hoa.

Mèo Gấu nhấc chú chuột nhắt thì cũng như nhấc một món đồ chơi nhỏ xíu, nhẹ tênh.

Nhưng tiếng kêu hốt hải của Tí Hon khiến mèo Gấu cảm thấy mình như người bước hụt.

Chú thụt lùi vài bước, buông Tí Hon xuống đất. Vẫn giữ chú chuột trong những chiếc vuốt, chú hỏi, giọng khàn khàn:

- Nhóc người vừa nói gì?

Tai ù đi, Tí Hon không nghe thấy mèo Gấu. Nó lại kêu lên trong tuyệt vọng, hoàn toàn bản năng:

- Út Hoa!

Tiếng kêu đó vô tình đã cứu nó.

Mèo Gấu bỗng nhớ tới nàng Áo Hoa của chú. Ngay từ khi Tí Hon cất tiếng kêu đầu tiên, chú đã cảm thấy như có ai đánh mạnh vào ngực mình.

Mèo Gấu định hỏi Út Hoa là ai, nhưng rồi chú thấy điều đó không cần thiết.

Khi này chú đã nhìn thấy con chuột lang. Chú hiểu ngay tại sao con chuột đó tên là Út Hoa. Chú đã từng gọi nàng mèo tam thể của chú là Áo Hoa chỉ vì chiếc áo nhiều màu của nàng.

Tí Hon dần dần choàng tỉnh, ngạc nhiên thấy mình chưa chết.

Nó thận trọng ngược mắt nhìn mèo Gấu, lần đầu tiên nó nhìn một con mèo lâu đến thế và ở khoảng cách gần đến thế.

Thoạt đầu thì nó hơi sờ sợ, nó nhớ giáo sư Chuột Cống đã mô tả loài mèo nham hiểm và độc ác như thế nào. Nhưng từng phút một, một cảm giác gì đó như là sự bình yên lấp đầy nó và trong lòng nó sự tò mò đã dần dần lấn át nỗi sợ hãi.

Nó thấy mèo Gấu dường như không quan tâm đến nó. Mèo Gấu đang nhìn đi đâu đó ngoài trời, những chiếc vuốt sắt vẫn khép quanh cổ nó, nhưng đã lỏng đi nhiều.

Con mèo này không có vẻ gì là hung dữ! Một con mèo trầm tư, thậm chí có vẻ buồn bã! Tí Hon nghĩ, và nó thử tìm cách thoát ra bằng cách ngo ngoáy cái đầu bé xíu.

Mèo Gấu nhìn xuống con chuột nhắt, khẽ lắc đầu:

- Nhóc, người không chạy được đâu!

Đột nhiên mèo Gấu thở dài:

- Út Hoa là bạn gái của người à?

- Bạn Gái ư?

Tí Hon không hiểu, lần đầu tiên nó nghe tới từ “bạn gái”. Nó giương đôi mắt bé như hai hạt gạo, vẻ suy nghĩ.

Mèo Gấu chợt nhận ra Tí Hon là chú chuột mới lớn.

- Người không trả lời được thì thôi! – Mèo Gấu thở hắt ra – Thế người có thích con bé Út Hoa không?

- Thích! Em rất thích ạ!

Lần này thì Tí Hon trả lời ngay, thậm chí vội vàng hơn mức cần thiết. Vì quả thực là nó rất thích Út Hoa.

Mèo Gấu lại vu vơ hỏi, giọng mềm đi:

- Đã bao giờ người và con bé đó xa nhau chưa?

- Dạ, chưa ạ. Chưa bao giờ.

- Người thật là hạnh phúc!

HAI CON MÈO NGỒI BÊN CỬA SỔ

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Phần 3

Tí Hon biết từ “hạnh phúc”. Nó đã từng nghe những con chuột lớn nói về đề tài này. Nhưng một con mèo khen một con chuột hạnh phúc thì đây là lần đầu tiên nó nghe thấy.

Tí Hon có cảm tưởng trong hoàn cảnh này mà nói về chuyện hạnh phúc hay không hạnh phúc có vẻ không hợp lắm, nhưng lời khen thốt ra từ miệng con mèo vẫn rất giống một cơn mưa rào bất ngờ tắm xuống lòng nó.

Mèo Gấu khen chuột nhắt, nhưng giọng lại đượm buồn phiền. Chú định hỏi thêm vài câu nhưng rồi chú chợt nhận ra cuộc đối đáp giống như những tiếng vọng âm sâu trong lòng chú vắng ra.

Không muốn đào sâu lòng mình thêm nữa, mèo Gấu quay đầu nhìn tờ giấy trên nền nhà. Bây giờ chú mới nhận ra đó là một bức tranh.

Một tay giữ Tí Hon, tay kia chú khều bức tranh lại gần.

Và khi chú nhìn rõ những gì được vẽ trong đó thì chú ngẩn người ra.

- Nhóc, người vẽ đây à? – Mèo Gấu nheo mắt nhìn chú chuột nhắt, giọng đánh lại, vừa tức giận vừa buồn cười.

- Dạ. – Tí Hon lí nhí, trái tim nhỏ bé trong ngực nó đập thành thịch.

Mèo Gấu lại ngoẹo cổ ngắm bức tranh. Những nét vẽ thật linh động, ngộ

ngĩnh, còn con mèo đang bị kéo lê đi kia đích thị là chú rồi – với bộ lông trắng và bốn chiếc vớ đen tuyền.

- Chắc, nhóc, người chán sống rồi phải không?

Mèo Gấu chép miệng, câu hỏi toát ra vẻ đe dọa nhưng ngữ điệu lại bình thản như đang nói về thời tiết.

Tí Hon cảm nhận được điều đó nhưng vẫn nghe rờn rợn – câu hỏi của mèo Gấu như cào lên tim nó.

- Không... không phải em... - Tí Hon nghe mình rên lên, cuống quýt. Sự nhận ra sự mâu thuẫn trong những câu trả lời của mình, nó lật đật nói thêm – Đúng là em... Nhưng em bị phạt...

Tí Hon kể cho mèo Gấu nghe về giáo sư Chuột Cống.

- Lão ta quả là người độc ác! Rõ ràng lão ta muốn đẩy người vào chỗ chết! –

Mèo Gấu nhận xét sau khi con chuột nhắt kết thúc câu chuyện trong tiếng thở hỗn hển. Vừa nói mèo vừa nhắc những chiếc vuốt ra khỏi chú chuột.

Tí Hon tỏ vẻ ngạc nhiên trước hành động bất ngờ này. Nhưng nó không có ý định bỏ chạy. Nó phát hiện ra mèo Gấu không đáng sợ bằng ngài giáo sư.

- Ngài giáo sư muốn em chết ư? – Tí Hon đau đớn hỏi, câu hỏi mà nó đã biết trước câu trả lời. Từ tối hôm qua đến nay, nó đã tự trả lời câu hỏi này nhiều lần.

- Chứ còn gì nữa! Lão ta biết người không thể chạy nhanh được mà!

Mèo Gấu cúi nhìn con chuột nhắt, giọng đột nhiên xa xăm:

- Người mà chết đi chắc con bé Út Hoa buồn lắm!

Tí Hon không biết tại sao con mèo tỏ vẻ quan tâm đặc biệt đến tình bạn giữa nó và Út Hoa. Đây đã là lần thứ hai nó nghe mèo Gấu nhắc đến chuyện này. Con mèo này có vẻ nghĩ ngợi về hạnh phúc và nỗi buồn nhiều hơn là về... thịt chuột! Tí Hon lạ lùng nghĩ, một mối cảm tình nhúm lên trong lòng nó.

- Vì đâu người tập tễnh thế?

- Em bị sập bẫy. Trước khi anh về đây, nhà vua Sang Năm đặt bẫy khắp nơi.

Nghe chú chuột nhắc kể về trường hợp thoát chết của mình, mèo Gấu tự nhiên thấy rờn rợn. Nếu mình không bảo được bọn chuột, rất có thể nhà vua sẽ lại sử dụng bẫy! Chú chuột nhắc này, và cả con bé Út Hoa kia nữa, có thể sẽ toi mạng thật! Mèo Gấu biết những chiếc bẫy sắt. Chú thốt nhiên rùng mình khi nhớ đến dây răng cưa bén như dao. Đó thực sự là những cái máy chém.

Mèo Gấu đột nhiên rơi vào tư lự.

Tí Hon dăm dăm nhìn con mèo, thấy tâm trí con mèo đã lảng đi. Nó biết bây giờ mà nó vọt chạy chắc chắn nó sẽ thoát. Nhưng Tí Hon nhận ra mình không muốn bỏ đi.

Đã có lúc nó muốn sờ vào tay mèo Gấu để đánh thức con mèo nhưng nó lại phân vân.

- Bọn chuột các người từ nay đừng mò vào đục khoét và cắn xé các thứ trong nhà nữa! – Cuối cùng mèo Gấu ra khỏi sự dăm chiêu, nó nhìn con chuột nhắc, nghiêm nghị nói.

- Nhưng bọn em đói. – Tí Hon chớp mắt, lo lắng - Quanh đây sâu bọ chẳng còn con nào.

Mèo Gấu chép miệng:

- Chuyện đó để ta tính.

Chú vỗ tay lên đầu con chuột nhỏ, thân mật, vỗ về, không ra kiểu mèo:

- Nhóc, người về đi! Tối nay, ra vách tường phía sau nhà gặp ta!

Hoàng hậu Năm Ngoái không chứng kiến cảnh tượng kỳ lạ đó. Mỗi ngày bà chỉ thò đầu ra cửa sổ đúng một lần, vào lúc chín giờ sáng. Sau đó, bà xách giỏ ra chợ rồi quay về đánh bận với căn bếp cho đến khi bà cảm thấy hài lòng với những món ăn bà chuẩn bị cho nhà vua và cô công chúa nhỏ vào buổi trưa.

Nếu nhìn thấy con mèo Gấu không những không bắt chuột mà còn tỉ tê trò chuyện với con chuột nhắt hàng buổi ngoài ban công như với người bạn tâm giao không biết hoàng hậu sẽ sửng sốt đến mức nào.

Hoàng hậu không yêu cũng không ghét mèo Gấu. Bà chỉ cảm thấy phiền muộn vì chú mèo mà công chúa Dây Leo đem về không giống con mèo trong hình dung của bà. Bà đã háo hức chờ đợi, đã kỳ vọng rất nhiều ở khả năng săn chuột của chú nhưng bây giờ thì lòng bà tràn ngập thất vọng.

- Năm ngoái ta có một con mèo tốt hơn nhiều!

Hoàng hậu nói, sự phật ý của bà cũng chỉ đi xa đến thế. Xét mọi khía cạnh, đó là một lời thở than. Bà là một người tốt bụng.

Ngược lại, thái độ của nhà vua Sang Năm tỏ ra rất sắt đá:

- Có lẽ là tôi không chờ được đến sang năm.

- Là sao hả ba?

Công chúa Dây Leo nơm nớp hỏi. Cô nhìn nhà vua, nghe lòng thắt lại.

Nhà vua không nhìn công chúa, có lẽ ông không muốn quyết tâm của ông bị ánh mắt van nài của cô làm cho lung lay:

- Mèo Gấu sẽ chỉ có một tháng nữa để giải tán bọn chuột, con à.

- Một tháng là sao, ba? – Công chúa Dây Leo rên rỉ - Là ba sẽ đem cho nó sao?

- Ba sẽ đem nó đi. Nếu không đổi được con Mướp, ba sẽ lại mua bầy sắt.

Công chúa Dây Leo nhắc, hy vọng sẽ làm cho nhà vua gạt bỏ ý định của mình:

- Ba đã từng bị đập tay.

- Ba thà bị đập tay còn hơn là giương mắt chứng kiến bọn chuột quậy phá mỗi ngày.

Nhà vua đáp bằng giọng của kẻ sẵn sàng tử vì đạo. Cái cách ông vừa nhai một sợi rìa như thế thay cho lời thề khiến công chúa Dây Leo cảm thấy tuyệt vọng.

Mèo Gấu không biết số phận của chú đã được định đoạt. Lúc đó chú đang nằm ngoài ban công, mãi quan sát con chim vàng anh không biết từ đâu bay tới, đang hót líu lo trên cành sứ.

Con chim lông màu vàng nghệ, chỉ có chỏm đầu và hai cánh màu đen. Có cảm tưởng như nó vừa nghịch một lọ mực. Đó là tác giả thấy thế. Mèo Gấu lại thấy con chim rất giống một ca sĩ đóm đáng. Và khi nó cất giọng hát thì

chú tin nó là ca sĩ thật.

Thoạt đầu mèo Gấu lim dim nằm nghe, thỉnh thích. Nhưng chốc sau, một điều thích khác sôi lên trong lòng chú: chú muốn vỗ con chim. Chú cũng chẳng hiểu tại sao chú lại có ước muốn đó. Chuột thì chú quá thờ ơ, nhưng chim thì lại khác: ngắm con vàng anh vừa hát vừa nghiêng đầu nhìn quanh quất, chú cảm thấy bản năng săn bắt của mình đột ngột bị đánh thức. Ước muốn chộp con chim mãnh liệt đến mức chú tưởng như cơ thể của mình bị đốt cháy từng giây một.

Nhưng con chim ở quá xa so với đà phóng của chú. Nhiều cành sứ trên ban công nhà đối diện nhào qua tận lan can của cung điện, chỗ chú nằm, nhưng con chim lúc này đang đậu trên một cành cây tí tẹo xa, kể cục hút nhiệt của máy điều hoà. Có lẽ con vàng anh thấy ấm áp khi đậu ở chỗ đó.

Con chim thỉnh thoảng lại chuyển cành, nhưng chưa lần nào nó đến gần mèo Gấu.

Có lần mèo Gấu đã thử trèo lên cành sứ, len lỏi qua đám lá mon men tiến lại gần con chim.

Chú thấy con chim nhìn chú bằng ánh mắt thản nhiên. Còn hơn cả sự thản nhiên, có lúc con chim làm như đang chế nhạo chú khi nó thỉnh thoảng đi chỗ khác, chẳng buồn quan tâm đến chú nữa.

Thế nhưng khi chú dợm phóng mình, con chim tinh ranh kia đã kịp vỗ cánh bay đi mất.

Mèo Gấu quên con chim rất nhanh.

Dĩ nhiên Áo Hoa thì chú không quên. Nhưng khi chú đang định đắm mình vào nỗi nhớ nàng mèo tam thể thì chú chợt nhớ tới lũ chuột và cuộc hẹn tối nay.

Thế là chú mọp người xuống, vắt óc suy nghĩ.

Trong lúc đó, Tí Hon cũng đang nhớ tới chú.

Lúc Tí Hon quay trở về hang, cộng đồng chuột xúm lại công kênh nó như một người hùng vừa trở về từ chiến trận.

- Cừ lắm, Tí Hon! Một cô chuột nhìn nó bằng ánh mắt âu yếm, cất tiếng xuýt xoa.

- Từ khi cha sinh mẹ đẻ đến nay ta chưa từng thấy con chuột nào dám giỡn mặt mèo như thế! – Một lão chuột ông trầm trồ.

- Đã thế chẳng bị sao cả! – Một lão chuột bà hãnh diện tiếp lời.

Những con chuột đồng trang lứa thì khỏi nói, chúng ồn ào khùng khiếp.

Chúng lẫn xả vào Tí Hon, đưa kéo tai này, đưa kéo tai kia, một đứa khác kéo đuôi, còn một đứa khác nữa kéo những sợi ria.

Cả bọn thi nhau tóm bất cứ thứ gì chìa ra trên người thẳng Tí Hon, vừa giật giật vừa hào hứng.

- Tại sao gã mèo Gấu chẳng dám làm gì mày, hả Tí Hon?

- Gã biết mày có võ thì phải?

- Có phải gã năn nỉ mày để cho gã yên, đừng trêu gã nữa?

- Tao nấp trong kẹt cửa nhìn ra, thấy gã mèo khóc lóc xin mày tha mạng nè!

Tí Hon suýt chút nữa đã chết bẹp dưới hàng đồng những câu hỏi. Nó nhòai đầu ra khỏi mấy cái đầu, miệng rồi rít “Không phải thế! Không phải

thế!” nhưng chẳng con chuột nào buồn nghe nó.

Hôm đó người hùng của chúng ta phải mất cả tiếng đồng hồ mới thoát ra khỏi sức nặng của vinh quang để đi kiếm nàng chuột lang.

Cách thật xa đám đông, hai đứa nằm nép vào nhau ở góc hang khuất tối.

Nàng Út Hoa không nói gì, cũng không khen Tí Hon câu nào, chỉ chìa ra một hạt ngô, thủ thủ:

- Bạn ăn đi! Mình để dành cho bạn đó!

Tí Hon cũng không hé môi. Nó cảm động và lặng lẽ nhả hạt ngô. Bất giác nó chợt nhớ tới từ “bạn gái” trong câu nói của mèo Gấu và ngẩn ngơ nhủ bụng: “bạn gái” có phải là kẻ mà khi ở bên họ, mình cảm thấy một nỗi dịu dàng đang làm tổ trong lòng không nhỉ?

Trong cộng đồng chuột, nếu có kẻ nào đó bực bội với sự trở về an toàn của Tí Hon thì đó chỉ có thể là giáo sư Chuột Cống. “Thằng oắt không những không chết, lại trở thành người hùng!”. Giáo sư hậm hực nhủ bụng. Ý nghĩ đó như mũi dao ghim vào óc ngài làm ngài nhức đầu khủng khiếp.

Nhưng giáo sư không tìm ra lý do gì để lại trừng phạt Tí Hon lần nữa. Chú Chuột nhắt đã thực hiện mệnh lệnh của ngài một cách nghiêm chỉnh.

Ngay cả khi Tí Hon thông báo tối nay nó sẽ có một cuộc gặp quan trọng với mèo Gấu để giải quyết vấn đề lương thực và đề nghị cộng đồng chuột tạm ngừng đột nhập vào cung điện để tấn công vào các bao đựng hạt, Chuột Cống tuy tức anh ách vẫn chưa quyết định sẽ xử trí Tí Hon như thế nào.

Những ngày gần đây, nạn đói đang tràn vào hang như một bệnh dịch. Sâu bọ đã cạn. Hầu hết các bao giấy đựng hạt trong cung điện đã được hoàng hậu Năm Ngoái thay bằng các thùng kim loại. Bọn chuột đành lang thang kiếm ăn

ở các bãi rác ngoài phố và không ít con trong số chúng đã biến thành mồi ngon cho lũ mèo hoang.

Giáo sư Chuột Cống biết rõ chống lại Tí Hon trong lúc này tức là chống lại cả cộng đồng.

Ngài chờ Tí Hon thất bại. Ngài không tin một con mèo lại đi lo miếng ăn cho bầy chuột. Trong những giấc mơ táo bạo nhất, ngài cũng không bao giờ trông thấy điều gì tương tự như thế.

“Rồi ta sẽ có cơ để dìm chết nó! Bắt tay với kẻ thù, tội đó không thể dung thứ!”. Giáo sư Chuột Cống đưa tay vuốt ria, điệu bộ trịnh trọng giống như ngài đang điều chỉnh cần ăng ten để chuẩn bị thu vào bộ nhớ nhất cử nhất động của chú chuột nhắt.

Tối đó, Tí Hon tha về một bịch cơm.

Một bịch cơm nhỏ không phải là nhiều nhưng đủ để biến những đôi mắt chuột lơ đãng thành những ngôi sao lung linh bé xíu xẹt ngang xẹt dọc một cách hân hoan dưới vòm hang tối.

Một con chuột hỏi:

- Cửa gã mèo Gấu à?

Một con chuột khác:

- Ôi, ta không tin vào mắt mình nữa rồi!

- Gã mèo toan tính chuyện gì đây hở con? – Một chuột ông nhấm nháp dăm hạt cơm, vừa nghiêng đầu xuống Tí Hon, cọ ria vào vành tai nó, giọng bần khoản.

Bọn chuột trẻ nhìn đời dưới thứ ánh sáng khác, kiêu hãnh hơn là nghi kỵ:

- Mày bắt mèo Gấu cống nạp hả, Tí hon?

- Từ nay gã có bốn phận cung phụng bọn ta phải không?

Tí Hon không biết trả lời thế nào trước những thách thức của cô lão chuột lần nhóc chuột.

Nó biết bọn họ nghĩ sai bét, nhưng ngay cả bản thân nó cũng không giải thích được hành động của mèo Gấu.

“Không phải thế! Không phải thế!”, Tí Hon lắc đầu nguây nguẩy, lặp đi lặp lại câu nói duy nhất nó có thể nói về con mèo.

Trong khi những con chuột khác chưa kịp gặng lại “Không phải thế thì là thế nào?”, Tí Hon đã tập tễnh chạy mất.

Nó biết nàng chuột lang đang đợi nó ở một góc khuất nào đó.

Tối hôm sau, Tí Hon tha về hai bịch cơm. Lần này Út Hoa phải đi theo giúp nó một tay.

Đây là do mèo Gấu trút hết phần ăn trong đĩa của mình vào túi ni-lông rồi đem giấu đằng sau thùng các-tông đặt cạnh chậu tóc tiên ở cuối ban công.

Thùng các-tông là chỗ ngủ của mèo Gấu. Ngày nắng ráo, chú cuộn mình trong thùng vẫn có thể thò đầu ra ngoài ngắm mây bay, ngắm sao đêm và hít thở làn không khí trong lành. Hôm nào trời đổ mưa, công chúa Dây Leo làm thêm một mái che bằng vải bạt để chú không bị mưa tạt.

Sau khi giấu bịch cơm đằng sau thùng các-tông, mèo Gấu chạy vào như kiểm công chúa Dây Leo, cào tay lên áo cô chủ, miệng không ngừng phát ra những tiếng “meo meo”.

Thoạt đầu công chúa không biết mèo Gấu muốn gì. Đến khi ra ngoài bao lơn, nhìn chiếc đĩa sạch bóng của chú, cô biết chú đói:

- Hôm nay mày làm sao thế hở, Gấu? Mày có sẵn chuột đâu mà đói thế hở?

Công chúa ngạc nhiên, cô mắng mèo Gấu nhưng giọng lại hoan hỉ. Nếu có mặt ở đó, bạn sẽ thấy cô vui vẻ biết chừng nào khi cầm đĩa vào bếp để dọn cho con mèo một phần ăn khác.

Như mọi quy luật của cuộc đời (tất nhiên trừ quy luật mèo-chuột), mèo Gấu và chú chuột nhắt nhanh chóng trở thành một đôi bạn.

Đêm nào Tí Hon cũng bò lên ban công chơi với mèo Gấu sau khi đã tha những bịch cơm về hang.

Tí Hon thích chơi với mèo Gấu không chỉ vì mèo Gấu đã giúp đỡ cộng đồng chuột. Tí Hon mê những câu thơ của con mèo.

Ban đêm, nằm cạnh mèo Gấu, chú chuột nhắt ngẩn ngơ nghe con mèo đọc thơ.

Gọi tên em là gió

Em bay lên đại ngàn

Gọi tên em là suối

Em xuôi về đại dương

Gọi tên em là nhớ

Em càng thêm cách xa

Gọi tên em là đợi

Biết bao lâu về nhà

Thôi thì anh sẽ gọi

Tên em là Áo Hoa

Để ngày nào cũng thấy

Em đi ra đi vào...

Tí Hon thích lắm. Nó lim dim, lắng nghe, thả hồn theo từng vần điệu và còn nhẩm từng câu trong đầu.

- Anh làm thơ hay quá!

- Anh làm thơ cho bạn gái anh đấy. – Mèo Gấu đáp, tự hào, xưng “anh em” với Tí Hon lúc nào không hay.

- Chị ấy tên Áo Hoa phải không? – Bây giờ thì Tí Hon đã mơ hồ hiểu ra “bạn gái” là gì.

- Ừ.

- Thế bây giờ chị ấy ở đâu?

- Chị ấy ở xa lắm.

HAI CON MÈO NGỒI BÊN CỬA SỔ

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Phần 4

Giọng mèo Gấu đột nhiên chùng xuống và chú ngáp ngừng kể cho Tí Hon nghe Áo Hoa là ai và chú đã rời xa nàng trong hoàn cảnh nào.

Từng phút một, câu chuyện của mèo Gấu tí tách rơi vào lòng chú chuột nhắt như một giọt buồn.

Qua từng ngày, Tí Hon nhận ra nó thích mèo trên ban công hơn nó nghĩ.

Hôm đó, khi từ già mèo Gấu để quay về hang dưới ánh sao đêm, sau đó nằm cạnh nàng chuột lang trong xó tối hạnh phúc, chú chuột nhắt bắt gặp mình ngân nga những câu thơ của con mèo trong đầu.

Năm phút sau, chú đọc lên những câu thơ, hoàn toàn không tự biết:

Gọi tên em là gió

Em bay lên đại ngàn

Gọi tên em là suối

Em xuôi về đại dương...

Nàng chuột lang tròn mắt:

- Hay quá! Thơ của bạn à?

Tí Hon định nói đó là thơ của mèo Gấu, nhưng ánh mắt ngưỡng mộ của Út Hoa làm nó ngần ngừ.

Rồi nó “Ừ”, cố vượt qua cảm giác hổ thẹn để đọc tiếp, ở khổ cuối nó láu lỉnh sửa lại một từ:

Thôi thì anh sẽ gọi

Tên em là Út Hoa

Đề ngày nào cũng thấy

Em đi ra đi vào...

Nàng Út Hoa cảm thấy một dòng suối băng kem đang chảy trong lòng mình.

Nàng ngược nhìn Tí Hon bằng ánh mắt thích thú:

- Bạn đọc nữa đi!

- Tối mai nhé?

- Mình muốn nghe bây giờ cơ?

Nàng chuột lang cọ tấm lưng mềm và ấm vào Tí Hon, nũng nịu rung rung hàng ria đẹp khiến chàng chuột nhắt đưa tay lên gãi tai bối rối:

- Tôi chưa kịp làm bài mới.

Nàng Út Hoa bắt chàng chuột mới lớn đọc thơ mỗi ngày nên Tí Hon phải mò lên ban công nắn nỉ con mèo mỗi ngày.

Nghe mèo Gấu đọc thơ, nhắm cho thuộc, sau đó sửa “Áo hoa” thành “Út

Hoa” là chuyện quá dễ dàng.

Mỗi ngày, Tí Hon đi gặp con mèo, tha quà tặng tình yêu về ướp vào tâm hồn nàng chuột lang.

Có một lần Tí Hon gặp nguy hiểm. Đó là một tối mưa, công chúa Dây Leo cầm đèn pin ra ban công để căng tấm che cho con mèo.

Mèo Gấu đang đọc thơ, thấy cửa xích mở vội tóm gáy con chuột nhắt, giấu nó ra sau lưng.

Bất ngờ, Tí Hon kêu lên hoảng hốt.

Chít! Chít! Chít!

Công chúa rọi đèn ngay chỗ mèo Gấu nằm, mắt mở to:

- Mà có nghe thấy tiếng chuột kêu không hở Gấu?

Mèo Gấu ngược nhìn cô chủ, ngơ ngác, như muốn nói: chắc tai cô bị làm sao rồi, tôi đây có nghe thấy gì đâu!

Công chúa quay đầu một vòng, ánh đèn trên tay cũng quay theo cô. Cô nghiêng tai bên này rồi nghiêng tai bên kia, lại nói:

- Chắc chắn có con chuột ở quanh đây!

Giọng công chúa như thể cô đã nhìn thấy con chuột đó rồi, nếu không thấy hoàn toàn thì ít nhất cũng thấy một mẩu đuôi. Tí Hon nấp sau lưng con mèo, sợ quíu rìa, lại rên lên.

Chít! Chít! Chít!

Một lần nữa công chúa lia đèn vào mặt mèo Gấu, vì cô nghe rõ âm thanh

kia phát ra từ chỗ con mèo nằm.

Cô ngạc nhiên thấy đôi môi con mèo đang mấp máy.

Lại chít! chít! chít!

Dán chặt mắt vào mèo Gấu, lần này thì công chúa tin chắc những tiếng chít chít kia phát ra từ miệng con mèo.

- Mày học kêu tiếng chuột à?

Trong khi công chúa ngạc nhiên tột độ thì mèo Gấu lấy chân khế thúc vào con chuột nhắt sau lưng, ý báo thẳng chuột dờ hơi im mồm lại.

Mèo Gấu lo rằng nếu thẳng Tí Hon cứ chít chít liên tục, chú không tin cử động của đôi môi chú có thể ăn khớp với những âm thanh kia mãi được.

- Có thật vậy không con?

Hoàng hậu năm ngoái lộ vẻ kinh ngạc khi nghe công chúa Dây Leo kể về những gì cô chứng kiến tối hôm qua.

- Con nói thật mà. Chính mắt con nhìn thấy rõ ràng. Mèo Gấu nhà mình kêu thế này này: Chít! Chít! Chít!

Hoàng hậu đặt cuộn len và cây kim đan xuống đùi, hy vọng động tác đó sẽ làm đầu óc bà tập trung hơn. Nhưng bà cũng cần thêm một cái nhú mày trước khi nêu ra thắc mắc:

- Mèo Gấu học tiếng chuột để làm gì nhỉ? Mẹ nghĩ một con mèo có thể sống tốt đẹp đời mèo mà không cần học ngoại ngữ.

- Có lẽ mèo Gấu nhà ta muốn dùng tiếng chuột để dụ bọn chuột. – Công chúa suy đoán, cô không tìm ra cách giải thích nào khác.

Hoàng hậu Năm Ngoái một tay lăn tròn cuộn len trên váy áo, tay kia ve vẩy cây kim đan một cách kích động.

- Đúng rồi! – Bà nói (reo lên thì đúng hơn) – Hèn gì mấy ngày gần đây mẹ không thấy bọn chuột cắn phá đồ đạc trong nhà ta nữa.

- Con nghĩ bọn chuột đã bị mèo Gấu bắt gần hết rồi.

Công chúa nói, mặt rạng ra, cô đang nhớ tới cái hạn định một tháng của nhà vua.

Nhà vua Sang Năm đón nhận tin đó bằng một cái khoát tay:

- Anh không tin! Bọn chuột vẫn còn đầy ra đấy!

Trước thái độ của chồng, hoàng hậu Năm Ngoái chỉ biết ngậm lên một tiếng “ơơ... ơ... ơ” và nhìn nhà vua bằng đôi mắt rất tròn.

- Ơ gì mà ơ! – Nhà vua nhún vai, hàng ria mép rung rung, trông ông rất giống một con chuột già khó tính – Anh nói có gì không đúng sao?

- Em không rõ lắm! – Hoàng hậu đột nhiên dè dặt – Nhưng sự thực là vài ngày nay em không thấy dấu vết quậy phá của lũ chuột, so với năm ngoái.

- Một lũ chuột không quậy phá thì vẫn là một lũ chuột.

Nhà vua cắt lời vợ bằng một câu nói có vẻ được trích từ một giáo trình triết học, và dĩ nhiên là hoàng hậu rất muốn ngậm lên một tiếng “ơ” nữa nhưng bà kiềm lại được.

- Ba nói vậy là sao? – Công chúa Dây Leo cảm thấy mình cần phải lên tiếng.

Trông cái cách cô nhìn chăm chăm vào mặt nhà vua có cảm tưởng cô

đang chờ đợi một câu giải thích tồi tệ nhất – nghĩa là ít dính dáng đến số phận của mèo Gấu nhất.

Nhà vua gõ những ngón tay lên mặt bàn, cử chỉ ông chỉ làm khi muốn nghe chú ý :

- Ba muốn nói là lũ chuột trong nhà ta vẫn còn y xì ra đó chứ chẳng biến đi đâu hết !

- Nhưng...

Công chúa cứ như muốn nhóm người lên khỏi chỗ ngồi, nhưng nhà vua chỉ để cô nói đúng một từ.

Ông đáp ngay, không cần nghe hết câu :

- Nếu lũ chuột không cắn xé có thể vì chúng đang có vấn đề về răng. Chúng không cắn xé được nhưng chúng kêu được. Con tưởng ba có thể yên giấc mỗi đêm giữa dàn đồng ca của lũ chuột hay sao?

Nhà vua thở phì phì:

- Căn cứ vào những tiếng rúc rích hàng đêm, ba có cảm giác lũ chuột trong nhà ta vẫn chẳng thiếu vắng con nào !

Rồi ông kết luận bằng một nhận xét chắc chắn làm công chúa rất buồn phiền - Con mèo của nhà ta đúng là một con mèo vô tích sự!

Mèo Gấu buồn phiền không kém gì công chúa.

Chú nhớ những lúc công chúa Dây Leo ôm chú vào lòng và rúc những ngón tay vào bộ lông mềm của chú, giọng rên rĩ:

- Thế thì khốn khổ cho mày rồi, Gấu ơi! Bọn chuột đã thôi cắn phá nhưng

chúng vẫn lít chút hằng đêm, mà nghe thấy chứ?

Cô cúi nhìn Gấu, mái tóc đẹp rũ xuống trên trán con mèo:

- Hóa ra lâu nay mà chẳng tóm được con chuột nào hử Gấu? Mà giả tiếng chuột hay đến thế cơ mà!

Gấu nằm im trong lòng công chúa, chú nghe tất cả, nhưng không biết nói gì, dù là nói tiếng mèo hay tiếng chuột.

Nỗi lo lắng đã khóa miệng chú lại, khóa cả tâm trí chú. Mèo Gấu đã thấy đầu óc mình vón cục lại, chẳng ý tưởng nào mọc lên cũng chẳng có ý tưởng nào gieo xuống.

Chú đã cố giúp con chuột nhắt và bạn bè của nó. Chú đã làm tất cả những gì một con mèo có thể làm được, điều mà những con mèo khác không bao giờ làm.

Nhưng bây giờ thì hỏng bét. Những tiếng chít chít chít.

Chuột kêu chít chít chít cũng như mèo kêu meo meo meo, chó kêu gâu gâu gâu, lá kêu rì rào và cỏ kêu xào xạc. Đó là âm thanh của tự nhiên, chú có quyền năng gì bắt cuộc sống phải ngừng lại để nhà vua Sang Năm dễ ngủ và chú khỏi bị tổng khỏi nhà.

Chán nản và bất lực, mèo Gấu chả buồn nghĩ ngợi nữa. Chú để mặc cho đầu óc bênh bồng, bênh bồng.

Trong một lúc chú thấy tâm trí chú loãng đi, trắng và xộp, như những đám mây và một nỗi nhớ dịu nhẹ tràn về:

Chỗ em nắng đã lên chưa

Nửa đêm gió lạnh sương lùa làm sao?

Mùa đông về tới cổng rào

Nhớ tìm áo ấm mặc vào, Áo Hoa!

Công chúa Dây Leo buồn phiền, mèo Gấu buồn phiền. Và Tí Hon khi biết chuyện, cũng rất buồn phiền.

Nó chẳng biết làm gì để giúp con mèo, đúng ra là giúp bản thân nó và cộng đồng chuột.

Mèo Gấu bị tổng đi, sẽ có một con mèo hung dữ khác được đưa về. Hoặc là những chiếc bẫy sắt với vô số lưỡi dao sắc nhọn.

Tí Hon có thể khuyên lũ chuột đừng mò vào lâu đài cắn xé các loại bao bì, đục khoét các loại hạt. Nhưng nó không thể bảo chuột đừng kêu mỗi đêm cũng như bảo mặt trời đừng mọc mỗi ngày.

Để khóa lấp nỗi buồn, Tí Hon suốt ngày lôi bút chì ra vẽ.

Nó vẽ chuột. Nó chán vẽ ông chuột, bà chuột. Nó vẽ nàng chuột lang. Bức nào cũng chuột lang. Nàng chuột lang trèo. Nàng chuột lang đi. Nàng chuột lang chạy. Nàng chuột lang ngồi. Rồi nó vẽ nó. Nó vẽ nó đang nằm ngủ trên một bãi cỏ xanh, dưới bóng cây bạch hà miêu.

Và giống như mọi con chuột đang ngủ khác, nó nằm mơ. Nó thể hiện giấc mơ bằng cách vẽ những vòng tròn từ nhỏ đến to. Những vòng tròn đó bay ra từ đầu nó, như thể nó đang thổi bong bóng bằng tai. Ở vòng tròn lớn nhất, nàng Út Hoa đang nằm bình yên như một quả xoài trầm ngâm đợi chín.

Chú chuột nhắt đang mơ thấy “bạn gái” của mình đấy.

Nàng chuột lang khoét một cái ngách bí mật để cất giữ những bức tranh Tí Hon tặng mình.

Nàng, và tất nhiên cả chàng nữa, không muốn bất cứ một con chuột nào khác nhìn thấy những bức tranh đó. Chúng sợ bị trêu chọc.

Sau khi vẽ chuột, Tí Hon xoay qua vẽ mèo.

Trước đây, Tí Hon chưa từng vẽ mèo.

Bức tranh mèo duy nhất nó vẽ chính là bức tranh nó buộc phải vẽ theo lệnh giáo sư Chuột Cống.

Khi bắt nó vẽ bức tranh khiêu khích đó và buộc nó kéo ngang qua trước mặt con mèo trong cung điện, ngài giáo sư muốn đẩy nó vào ngục.

Nhưng Tí Hon không những không mất mạng, còn kết thân với con mèo trước ánh mắt hằn học của ngài giáo sư.

Nhưng Tí Hon không quan tâm giáo sư Chuột Cống nghĩ gì. Càng ngày nghĩ càng mến mèo Gấu.

Mèo Gấu tặng nó lương thực.

Mèo Gấu tặng nó những bài thơ.

Và với tư cách một người mẫu, mèo Gấu giúp nó hoàn thành những bức tranh mèo.

Chưa bao giờ nó vẽ mèo sinh động đến thế.

Nó vẽ mèo Gấu trèo. Nó vẽ mèo Gấu đi. Nó vẽ mèo Gấu chạy. Nó vẽ mèo Gấu ngủ.

Nó vẽ mèo Gấu nằm bên một con chuột nhắt. Con chuột đó hẳn nhiên là nó.

Cuối cùng nó vẽ mèo Gấu nằm ngủ trên ban công, bên cạnh dây lan can phủ kín dây tóc tiên với những đốm hoa đỏ li ti.

Trong giấc ngủ của con mèo cũng có những vòng tròn từ nhỏ đến to.

Trong vòng tròn lớn nhất, nó vẽ một nàng mèo tam thể xinh đẹp và yêu kiều.

Mèo Gấu đang mơ thấy “bạn gái” của mình đấy. Tí Hon tủm tỉm khi quẹt nét bút cuối cùng lên bức tranh nó tin mèo Gấu sẽ rất thích.

- Ờ, hơi hơi giống! – Mèo Gấu nói, chú nhìn bức tranh bằng ánh mắt nhiều cảm xúc.

- Chỉ hơi hơi thôi á? – Tí Hon hỏi lại bằng giọng phụng phịu.

- Ờ, đuôi của Áo Hoa dài hơn.

Tí Hon cặm cụi vẽ lại mẫu đuôi.

- Tai Áo Hoa bé hơn Tí Hon sửa lại vành tai.

- Những đốm màu trên người Áo Hoa nữa. Nó nằm ở chỗ này, chỗ này, chỗ này...

Mèo Gấu chỉ tay vào bức tranh. Chú di chuyển những ngón tay trên tờ giấy như một tướng lĩnh đang giải thích cho sĩ quan tác chiến cách bố trí hỏa lực trên bản đồ quân sự.

Sĩ quan chuột nhắt bồi bồi xóa xóa tô tô vẽ vẽ theo sự hướng dẫn của tướng lĩnh mèo.

Hí hoáy một lúc, Tí Hon ngược đôi mắt nhỏ xíu lên nhìn con mèo:

- Đã giống chưa hả anh?

- Giống rồi! Giống lắm!

Mèo Gấu khen, nhưng ánh mắt chú đột nhiên xa xăm.

Chú chuột nhắt nhìn sững con mèo, nhưng nó không hỏi. Nó biết con mèo này đang nhớ con mèo kia.

Nó cũng thế thôi. Nó là một con chuột, nhiều lúc nhớ quay quắt một con chuột khác.

Những khoảnh khắc đó, có dùng cả trời xanh làm gàu cũng không tát cạn được nỗi buồn.

Sau một lúc, mèo Gấu có vẽ lần ra được ngoài rìa của cơn mơ. Nó đập tay lên vai con chuột nhắt:

- Tí Hon nè!

- Dạ.

- Ảnh bảo em chuyện này nhé!

- Chuyện gì hả anh?

- Em vẽ chị Áo Hoa đã giống lắm rồi!

- Dạ. – Tí Hon ngờ ngác, vẫn chưa biết con mèo muốn gì.

Mèo Gấu đưa mắt nhìn ra ngoài trời, thấp giọng:

- Em có thể vẽ thật thật nhiều bức tranh giống như vậy chứ?

- Thật nhiều là bao nhiêu ạ?

- Anh cũng chẳng biết.

Tí Hon liếm mép như thể nó vừa ăn kem:

- Mười bức hả anh?

- Nhiều hơn thế!

- Hai mươi bức?

- Vẫn còn ít lắm!

Tí Hon gãi tai:

- Thế một trăm bức hả anh?

Mèo Gấu chép miệng:

- Anh không rõ một trăm bức đã đủ chưa?

Đầu chú chuột nhắt quay tí mù:

- Thế anh định làm gì với những bức tranh?

- Chúng ta sẽ dán những bức tranh ngoài phố. Dán lên tường.

- Dán lên tường?

- Ờ, bắt đầu từ nhà mình.

- Để làm gì vậy?

- Nếu chị Áo Hoa trông thấy, chị ấy sẽ biết đường đi tìm anh.

- Em biết rồi. Chị ấy sẽ lần theo những bức tranh.

- Đúng rồi.

- Như vậy sẽ phải vẽ nhiều lắm đấy.

- Em làm được không?

- Em sẽ làm được. Em muốn một ngày nào đó được gặp chị Áo Hoa - Rồi em sẽ gặp.

- Thế em vẽ ngay hôm nay hờ anh?

- Ờ, ngay hôm nay.

Từ hôm đó mèo Gấu nhặt nhanh (cả đánh cắp nữa) bất cứ tờ giấy nào nó tìm thấy trong cung điện, đem cho chú chuột họa sĩ.

Còn Tí Hon từ sáng đến tối chỉ làm mỗi việc: vẽ, vẽ và vẽ.

Bọn chuột nhóc xúm lại xem, bàn tán ầm ĩ:

- Mà vẽ con mèo nào thế?

- Một con mèo tam thể à?

Tí Hon thì thầm:

- Chị Áo Hoa đấy.

- Chị Áo Hoa nào?

Tí Hon nói giọng bí mật:

- Tụi mày không biết đâu!

- Thế mày biết à?

- Tao hỏi? Tao cũng... không biết!

- Hi hi hi...

Buổi tối, Tí Hon cùng Út Hoa lên ra ngoài, và cùng với mèo Gấu đi dán các bức tranh lên các dãy tường dọc phố.

Tối hôm sau, cả ba đi xa hơn, qua thật nhiều những ngã tư để đến những khu phố khác.

Tối hôm sau nữa, cả ba đi xa hơn nữa, qua thật nhiều những ngã tư khác nữa.

Tụi nó đi về các hướng khác nhau (vì thực sự mèo Gấu chẳng biết căn nhà cũ của nó ở về phía nào) và lấp đầy bất cứ khoảng tường nào còn trống bằng bức chân dung nàng mèo tam thể.

Đã không ít lần Tí Hon và Út Hoa gặp nguy hiểm trước lũ mèo hoang, nhưng những lúc như vậy mèo Gấu đều kịp thời can thiệp, sau đó chú lếch thếch trở về với thân thể đầy thương tích.

HAI CON MÈO NGỒI BÊN CỬA SỔ

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Phần 5

- Mà làm sao thế hở Gấu?

Một ngày công chúa Dây Leo phát hiện những vết xước trên người con mèo.

- Mà đi đánh nhau với bọn chuột à?

Nhiều mảng lông của chú bị tróc, có nơi lộ cả da và cô nhìn thấy những vết cào.

- Chúng đánh mà ra nông nổi này ư?

Tệ hơn nữa, tai trái của chú bị rách - Nhưng làm sao một con mèo lại bị lũ chuột cẩu xé như thế này được?

Công chúa nói, lo lắng, bồn chồn, không cần phải tình ý như tác giả mới thấy mắt cô ngân ngấn nước.

Mèo Gấu nghe thấy hết và nhìn thấy hết, nhưng nó không thể nói được ngôn ngữ của loài người.

Giả như có nói được thì nó cũng không biết nói gì. Chẳng lẽ bảo với công chúa rằng nó bị những con mèo khác tấn công và sợ hãi như vậy là vì nó ra sức bảo vệ cho lũ chuột. Nói vậy có Thánh mới tin nổi! Công chúa thì không phải là Thánh.

- Hay để tao xích mày lại để mày khỏi đi đánh nhau?

Công chúa vừa nói dứt câu, con mèo nhảy phóc một cái, đã ở trên cành sứ.

- Thôi, tao nói đùa thế thôi. Công chúa xuống giọng. Cô cũng chẳng muốn xích con mèo. Một con mèo vô dụng đến mức phải xích lại để khỏi bị chuột tấn công, đó là cái cớ chính đáng để nhà vua Sang năm tổng mèo Gấu ra cửa mà không ai có thể ngăn cản được.

Trong khi mèo Gấu te tua xơ mướp thì con chuột Tí Hon cũng đến ngày xơ mướp te tua.

- Thằng què này! – Giáo sư Chuột Cống gầm lên khi thấy xấp tranh mèo.

Giọng ngài loảng xoảng như tiếng xoong chảo vỡ, nghe mới hung tợn làm sao.

Ở đây cũng nên nói qua một chút về ngài giáo sư Chuột Cống. Ngài vốn không phải cư dân của cái hang này. Đây là xứ sở của chuột nhắt, với rất nhiều đường ngang ngõ tắt trong lòng đất xộp và ẩm. Trước khi Chuột Cống lạc tới đây, trong hang vẫn có nhiều thức ăn dự trữ - đó là thói quen của chuột nhắt.

Giáo sư Chuột Cống lâu nay vẫn sống dưới các cống ngầm và nơi kiếm ăn ưa thích của ngài là các bãi rác ở khu chợ. Nhưng một đêm nọ, thợ săn chuột xuất hiện. Vô số những cây sào tre chọc xuyên vào lòng cống. Ngài giáo sư run rẩy chứng kiến rất nhiều đồng bọn của mình bị sa vào các mẻ lưới chằng ở cửa cống.

Chân chuột cống có móng dài, đã vướng vào các mắt lưới, vùng vẫy thế nào cũng không thoát.

Giáo sư Chuột Cống may mắn chạy thoát nhờ tuôn vào một kẽ nứt trên đường ống. Ngài chạy thực mạng, hồn vía lên mây, rồi số phận xui khiến ngài chạy đến cung điện của nhà vua, lạc vào lãnh địa của cộng đồng chuột nhắt.

Từ hôm đó, tự nhiên ngài trở thành trùm. Bên cạnh những con chuột nhắt bé tí thì một con chuột cống bần thiêu, ước át và to cỡ cộ chẳng khác nào một ông khổng lồ. Ngài giáo sư lại là một con chuột cống hung dữ, quý quyết và háu ăn.

Ngài ở với lũ chuột nhắt một tuần, đã chén sạch kho dự trữ trong hang.

Chuột cống là loài chuột ăn tạp nên ngũ cốc và sâu bọ vẫn không làm thỏa mãn khẩu vị của ngài. Những bịch cơm Tí Hon tha về mỗi ngày với sự trợ giúp của mèo Gấu dĩ nhiên không làm giáo sư Chuột Cống hài lòng.

Đêm đến ngài vẫn sai phái bọn chuột nhắt mò ra phố lung sục các bãi rác kiếm thức ăn về cho ngài. Đã có nhiều con chuột rơi vào miệng bọn mèo hoang khi thực hiện công việc nguy hiểm này.

Cộng đồng chuột tuy bất mãn nhưng không dám chống đối. Giáo sư Chuột Cống đe rồi. Rằng nếu cần ngài sẽ gọi cả binh đoàn chuột cống tới quét sạch cái hang này.

Cũng chẳng ai biết Chuột Cống có học hành gì không nhưng ngài cứ xưng là giáo sư. Và tự cho phép mình không phải động tay động chân gì hết, chỉ phụ trách việc giảng giải đạo lý làm... chuột, kiêm cả quan toà phán xét mọi phát ngôn và hành vi trong cộng đồng.

Trong bọn, chỉ có Tí Hon, chú chuột nhắt bé nhất, là dám làm méch lòng giáo sư.

Lần này cũng vậy.

Trong khi giáo sư Chuột Cống, bằng các bài giảng của mình, vẽ ra một chân dung mèo ác độc, thâm hiểm và dữ tợn thì Tí Hon lại dùng các tài năng của mình vẽ một nàng mèo tam thể dịu dàng, yếu điệu, tóm lại rất đáng yêu.

Đã thế, nó không chỉ vẽ một bức mà vẽ hàng trăm bức.

Như mọi lần, giáo sư Chuột Cống một tay nắm tai chú chuột nhắt nhấc bổng nó lên, tay kia gõ cây thước xuống xấp tranh vương vãi trên nền hang, miệng quát tướng:

- Mày vẽ nhăng nhít gì đây? Há?

Trong khi con chuột nhắt đang ú ớ, giáo sư Chuột Cống tiếp tục dội xuống đầu nó một tràng tiếng gầm:

- Mèo! Mèo! Mèo!

Giáo sư co chân đá vào Tí Hon đang lơ lửng:

- Đó là những cái gai, là thuốc độc! Đó không phải là những bông hoa!

Con chuột nhắt đưa qua lại trong không trung sau mỗi cú đá của ngài giáo sư. Trông nó giống một quả lắc bằng bông.

Những con chuột khác chứng kiến đòn trừng phạt bằng ánh mắt lo lắng, sợ hãi.

Út Hoa rụt rè:

- Thưa giáo sư...

Giáo sư Chuột Cống không để con chuột lang nói hết câu. Mắt ngài lóe lên, hiện rõ vẻ hằn học:

- Cả người nữa! Người và thằng què kia cùng một giuộc, tưởng ta không biết sao!

Ngài giáo sư buông cây thước xuống nền hang để rảnh tay tóm lấy mẫu tai của nàng chuột.

Bây giờ thì đã có hai con chuột treo toòng teng trong không.

Tí Hon từ khi bị giáo sư Chuột Cống hành hạ, im thít không nói tiếng nào.

Nó cố chịu đựng. Nó không muốn làm hỏng kế hoạch của mèo Gấu. Nó định bụng khi được thả ra, nó sẽ chui vào một góc ngách kín đáo nhất để vẽ những bức tranh mèo. Nó quyết sẽ không để giáo sư Chuột Cống bắt gặp một lần nữa.

Nhưng Tí Hon chỉ có thể nín nhịn khi Út Hoa chưa bị giáo sư Chuột Cống tóm lấy tai.

Khi nàng chuột lang rên lên một tiếng đau đớn thì Tí Hon quên phắt những gì mình đang trù tính.

- Thả Út Hoa xuống! – Nó hét lên, rất lớn, khiến cả hang đều trợn tròn mắt.

Chưa bao giờ tiếng hét của một con chuột nhắt khiến cả vòm hang kêu ong ong để vậy.

Lần đầu tiên cộng đồng chuột chứng kiến một con chuột nhắt quát lại ngài giáo sư. Cả ngài cũng bất ngờ. Ngài bước lui ba bước dài, hoàn toàn không tự chủ và tuột tay để rơi hai con chuột xuống nền hang.

- Chạy đi, Út Hoa!

Tí Hon lại hét, gấp gáp, và xoay mình chạy trước.

Nhưng Út Hoa chưa kịp chuyển động, vì mọi chuyện xảy ra quá đột ngột với nàng, giáo sư Chuột Cống đã nhanh tay chộp lấy cổ con chuột lang.

- Chít! Chít! Chít!

Nàng Út Hoa kêu lên, vì đau. Có lẽ giáo sư Chuột Cống đã dồn hết sự giận dữ vào cú chộp.

Tí Hon vừa phóng vài bước tập tễnh, liền quay lại.

Như có một cái lò xo gắn dưới đuôi, con chuột bật phóng thẳng vào giáo sư Chuột Cống như một hòn đạn. So với lần nó bị ngài ném vào vách hang, cú lao người lần này thậm chí còn mãnh liệt hơn.

Quát lại ngài giáo sư đã là chuyện động trời, tấn công ngài con hơn cả động trời – là chuyện không một con chuột nhắt nào nhìn thấy trong cuộc đời làm chuột của mình.

Thế mà chuyện không tưởng đó đang xảy ra, ngay trước mắt. Lại bởi con chuột nhắt bé nhất trong những con chuột nhắt.

Hiển nhiên đó là sức mạnh của tình yêu, cú lao người ấy.

Tình yêu ban cho con người (và con chuột) một sức mạnh khôn lường, ngay cả khi người trong cuộc (và...chuột trong cuộc) còn chưa ý thức được tình yêu là gì.

Nếu loài chuột cũng có ngày Valentine như loài người thì con chuột nhắt có lẽ đã sớm hiểu được rằng nó đang yêu. Chẳng này, ngay cả từ “bạn gái” mèo Gấu mớm cho Tí Hon, nó cũng hiểu rất mơ hồ.

Nhưng tình yêu là điều không cần hiểu. Vào lúc những con người (và những con chuột) đầu tiên trên trái đất đến với nhau, âu yếm nhau rồi thương

nhớ nhau, có lẽ trong ngôn ngữ loài người lẫn chuột đều chưa có từ “yêu”.

Bao giờ cuộc sống cũng đi trước, ngôn ngữ lò dò theo sau. Ngôn ngữ bám lấy đời sống, lảo liên quan sát, hể thấy đời sống nảy ra sự kiện gì chưa từng có trước đó, ngôn ngữ mới nghĩ ra từ thích hợp để mô tả và gọi tên cái sự kiện đó.

Chuột nhắt bên Anh cũng vậy thôi. Chúng yêu nhau và cùng nhau đẻ con rất lâu rồi mới biết nói câu “I love You”.

Điều quan trọng của tình yêu không phải là am hiểu mà là cảm nhận. Chính cảm xúc, chứ không phải sự phân tích về cảm xúc, làm nên tình yêu.

Tí Hon không biết mình đã yêu nàng chuột lang. Nhưng chú chuột nhắt cảm thấy êm đềm khi nằm cạnh nàng, cảm thấy hạnh phúc đến tức thở khi nàng bẽn lẽn tặng cho nó một hạt ngô, và vô cùng hãnh diện khi thủ thi bên tai nàng những câu thơ tình tứ chộm được của con mèo: “Mùa đông về tới cổng rào/ Nhớ tìm áo ấm mặc vào, Út Hoa!”

Và lần này, khi nàng chuột lang bị hành hạ và kêu lên trong sợ hãi, chú chuột nhắt quên mất mình là chuột nhắt.

Một thứ gì đó giống như mồi lửa cháy lên trong lòng nó làm nó bỏng rát, đau đớn và phẫn nộ.

Và nó lao đi, coi cái chết nhẹ tựa lông... chuột.

Đó là yêu.

Cũng như mọi con chuột trong hang, giáo sư Chuột Cống không nghĩ Tí Hon dám tấn công mình.

Nó quát ngài đã là quá đáng lắm rồi. Đã ra ngoài sức tưởng tượng của

ngài rồi.

Tấn công là chuyện không thể xảy ra. Bởi một con chuột nhắt tấn công một con chuột cống là điều bất khả thi.

Dù dũng cảm có thừa, dù có quyết liều chết thì xét về thực lực, một con chuột nhắt cũng không thể làm được chuyện vá trời đó.

Giáo sư Chuột Cống không hình dung Tí Hon dùng cả thân hình làm một hòn đạn.

Hòn đạn không thể xuyên thủng cơ thể ngài nhưng nó làm cho ngài ngã xuống, vì sự mất cảnh giác của ngài, cả vì sức lao khủng khiếp của nó.

Bọn khán giả chuột thấy ngài giáo sư ngã chống kênh trên nền đất ẩm thì khoái chí lắm, muốn reo lên mà không dám. Chỉ vài nhóc chuột không kiềm được, vừa cười hí hí vừa lấy tay che miệng.

May cho bọn chuột oắt là lúc này giáo sư Chuột Cống không buồn để ý đến những tràng rình rích của chúng.

Đầu ngài đang bị cơn giận dữ làm cho sôi lên như một nồi súp de và ngài chẳng nghĩ đến điều gì khác ngoài chuyện tóm cổ cho bằng được thằng Tí Hon rồi băm vằm nó ra hàng trăm mảnh.

Lúc lao vào giáo sư Chuột Cống, húc ngài ngã lăn ra, Tí Hon cũng văng ngược trở lại, rơi xuống nền hang, óc choáng váng vì cú va quá mạnh.

Nhưng nó cố gượng dậy, hồi hả chạy men theo ngách hang trước khi ngài giáo sư kịp hoàn hồn.

Lần này thì Út Hoa không còn ngờ ngạc như lúc nãy. Nàng hơi khựng một chút – một chút thôi, rồi nhanh chân biến theo một hướng khác.

Út Hoa xuất phát chậm hơn Tí Hon, ý tác giả muốn nói là khoảng cách giữa giáo sư Chuột Cống và nàng chuột lang gần hơn nhiều so với khoảng cách giữa ngài và chú chuột nhắt.

Nhưng như đã nói, ngoài Tí Hon ra ngài giáo sư không quan tâm đến bất cứ con chuột nào khác vào lúc này. Vừa lóp ngóp bò dậy, ngài lập tức phóng mình rượt theo con chuột nhắt, râu ngài vênh ngược, lông trên mình dựng đứng, tròn ngài gần như không còn lý trí và vì thế, trông ngài ngày càng đáng sợ.

Khung cảnh trong hang lúc này chẳng khác nào một đám rước.

Tí Hon chạy trước, giáo sư Chuột Cống chạy phía sau. Sau ngài giáo sư là bọn chuột nhắt hiếu kỳ và lo lắng. Nàng chuột lang bây giờ cũng kịp quay lại và nhập vào đám đông toàn đuôi là đuôi kia.

Bọn chuột chạy theo, chưa biết sẽ làm gì nhưng nếu Tí Hon lâm nguy, chúng nhất định sẽ làm điều gì đó – chúng chưa nghĩ ra nhưng chắc chắn đó là điều rất ghê gớm, và hẳn là điều chúng chưa bao giờ thử làm kể từ khi lọt lòng mẹ đến nay.

Tí Hon hết ngoặt trái đến ngoặt phải chân căng cuống cuồng, tim thắt lại khi tiếng thở phì phò của ngài giáo sư mỗi lúc một lớn dần sau đuôi. Nếu không tập tễnh, Tí Hon chưa chắc đã chạy thoát, huống gì nó là con chuột què.

Khoảng cách giữa nó và ngài giáo sư, hay nói một cách bóng bẩy, khoảng cách giữa sự sống và cái chết mỗi lúc một thu hẹp lại và Tí Hon hoàn toàn có thể đo được điều đó qua tiếng rít giận dữ của giáo sư Chuột Cống đang ở rất gần nó.

Nếu nơi cư ngụ của cộng đồng chuột nhắt không có vô số những đường

ngang ngỗ tắt, có lẽ Tí Hon đã rơi vào tay ngài giáo sư từ lâu rồi. Cứ vào lúc con chuột nhắt có cảm giác những chiếc vuốt của giáo sư Chuột Cống sắp ghim xuống đầu mình, nó lại bắt gặp một lối rẽ ngay trước mặt.

Cuộc rượt đuổi càng lúc càng tỏ ra không cân sức, như cuộc đua giữa chiếc máy bay và một chiếc ô tô, đã thế chiếc ô tô khốn khổ đó lại bị xẹp mất một bánh.

Những góc ngoặt bất ngờ chỉ làm chậm lại thời khắc quyết định số phận của con chuột nhắt chứ không thể thay đổi được số phận có vẻ đã được an bài của nó.

Tí Hon càng chạy càng đuổi dần, nó bắt đầu cảm thấy các căng chân dường như không còn nghe lời nó nữa.

Cho đến lúc Tí Hon nhận ra nó không còn chút hơi sức nào và đang nghĩ đến chuyện nằm lăn quay ra nền đất, mặc mọi thứ ra sao thì ra, nó chợt nhìn thấy một đốm sáng đang trước mặt.

Đốm sáng nhỏ và tròn, in trên nền hang như một đồng xu bằng ánh sáng.

Mà đúng là ánh sáng thật. Ánh mặt trời xuyên qua cái lỗ nhỏ như lỗ thông hơi ở nơi mỏng nhất của vòm hang đã tạo nên đốm sáng đó.

Cụm từ “ánh sáng cuối đường hầm” trong hoàn cảnh này hoàn toàn đúng theo cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen.

Không nghĩ ngợi, cũng không có thì giờ để nghĩ ngợi, Tí Hon hít vô một hơi dài và vét nốt chút sức lực cuối cùng, nó hồi hả bò lên vách hang, chui tọt vào lỗ thủng.

- Hà hà! Con chui vào rọ rồi, con ơi!

Giáo sư Chuột Cống cười hiềm độc. Ngài bò nhanh thoăn thoắt, đến mức khi thò đầu vào lỗ thùng suýt chút ngài đã ngoạm được cái mẩu đuôi của con chuột nhất.

Tới đây thì sân khấu xem như hạ màn trước mắt cộng đồng chuột đang xúm xít dưới nền hang, vừa ngóc cổ nhìn lên vừa lo lắng bàn tán.

Nàng chuột lang ngược mắt nhìn mãi chỗ lỗ thông hơi lúc này đã tối om, hết nghiêng bên tai trắng đến nghiêng bên tai đen, vẫn không nghe thấy động tĩnh gì.

Nàng lui vào một góc, mắt vẫn không rời trần hang và trong một lúc chợt nhận ra mắt mình ươn ướt.

Út Hoa không dám giơ tay lau, nàng sợ những con chuột khác nhìn thấy.

Nhưng nàng không ngăn được một tiếng rên đau đớn chảy ra từ miệng nàng:

- Ôi... ôi... ôi...

Tí Hon chạy và chạy, bò và bò.

Chạy những chỗ rộng và bò những chỗ lỗ thông hơi đột ngột hẹp lại, chỉ vừa đủ cho nó chui qua.

Lưng và bụng nó cọ vào vách làm rụng hàng túm lông, nhiều chỗ da bị tróc.

Mãi về sau Tí Hon mới cảm thấy đau rát. Còn ngay lúc đó, nó chẳng có cảm giác gì.

Nó chạy và bò, bò và chạy, rồi lại bò, về phía sự sống. Trong lúc cuống quýt, nó không có thì giờ lắng nghe xem trái tim nó còn đập hay không, chỉ

thấy ngực tức nghẹn.

Ngay cả khi ra khỏi đường hầm, đã thấy vô vàn ánh sáng xát vào mắt, đã nghe vô vàn gió cù vào người, con chuột nhắt vẫn không dừng chân.

Nó lao vào mải miết, vẫn chưa hết sợ hãi, va đầu phải một thứ gì rất cứng, rồi nhận ra đó là bức vách của cung điện nhà vua.

Nó men theo bờ tường, leo dọc thân dây cát đằng và chỉ nhận ra mình thoát chết khi nhìn thấy cái ban công quen thuộc.

Bên kia lan can, mèo Gấu đang ườn mình một cách biếng nhác và uể oải leo mắt trên những đám mây.

Từ trên cao tia nhìn của mèo Gấu rớt xuống chỗ Tí Hon vừa phát ra tiếng động. Chú nhòm người lên, hai tai dựng đứng.

HAI CON MÈO NGỒI BÊN CỬA SỔ

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Phần 6

Một con mèo mang những vết xước cũ ngỡ ngang đối diện một con chuột mang những vết xước mới.

- Ô, em vừa đánh nhau với ai à? – Mèo Gấu tiến về phía người bạn nhỏ, ngạc nhiên hỏi.

- Lão Chuột Cống rượt em. – Tí Hon hớn hển đáp, nó vẫn còn một phờ râu.

Mèo Gấu từng nghe Tí Hon kể về giáo sư Chuột Cống.

- Thế lão đâu rồi? – Mèo Gấu nghiêng răng, đảo mắt nhìn quanh.

- Em cũng chẳng biết nữa. Em mãi chạy, không có thì giờ ngoái lại xem lão đâu!

Con chuột nhắt xoa tay lên ngực như muốn làm trái tim đập chậm lại.

- Một ngày nào đó anh sẽ hỏi tội lão.

Mèo Gấu nói, và nó đặt tay lên đầu Tí Hon:

- Em ở lại đây với anh...

- Em phải về.

- Em không sợ rơi vào tay lão Chuột Cống lần nữa à?

- Em sợ. Nhưng em sợ Út Hoa lo lắng hơn.

Con chuột nhắt làm mèo Gấu nhớ đến nàng Áo Hoa của mình. Chú nhìn Tí Hon bằng cặp mắt ái ngại:

- Hay là anh đi cùng em. Nếu lão Chuột Cống...

Mèo Gấu làm Tí Hon cảm động. Con chuột nhắt hiểu lòng tốt của con mèo.

- Cảm ơn anh.

Con chuột nói. Rồi nó nói tiếp:

- Nhưng cửa hang bé tí, anh không vào được đâu...

Tí Hon chưa bỏ đi ngay. Trái tim nó vẫn đang đập thành thịch ở đâu đó trên cổ họng, và hình ảnh dữ tợn của giáo sư Chuột Cống giống như một thanh sắt nung đỏ cắm trong óc nó khiến nó tự ép mình thả neo cạnh con mèo thêm một lúc nữa.

Cho đến khi cây sứ ở ban công nhà đối diện rụng tới chiếc lá thứ ba mươi sáu, con chuột nhắt mới thực sự hoàn hồn.

Mèo Gấu đưa Tí Hon một quãng, cho tới cửa hang khoét sâu dưới chân tường ở góc sân chú mới lững thững quay về.

Tí Hon có thể mất mạng trong lần trở về này. Nhưng ít ra nó biết nó đang trở về với nàng chuột lang của nó và nếu chết, nó cũng biết rõ nó chết vì điều gì và vì ai. Mình còn sống sờ sờ ra đó, nhưng mình không làm được gì cho Áo Hoa, thậm chí chẳng thể trở về với nàng. Mèo Gấu đâm chiêu bút một sợi ria, cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Tí Hon rón rén chui qua cửa hang trong tâm trạng có thể sa vào tay giáo sư Chuột Cống bất cứ lúc nào.

Nhưng ước muốn mãnh liệt của nó trong lúc này là báo cho nàng Út Hoa biết nó vẫn còn sống sau cuộc đầu tẩu bỏ hơi tai xuyên qua lỗ thông hơi.

Nó muốn “bạn gái” của nó biết nó đã thoát khỏi gọng kìm của số phận cho dù gọng kìm đó có thể sẽ khép lại lần nữa, nếu chẳng may nó chạm trán giáo sư Chuột Cống trong lần trở về.

Nhưng chẳng có gì giống như Tí Hon tưởng tượng.

Đón con chuột nhắt ngay sau cửa hang là cộng đồng chuột âm ỉ khi thấy nó xuất hiện.

Các chuột ông chuột bà giành nhau thắng bé như giành một quả táo để được bế nó trên tay và rung rung nói:

Ôi, hóa ra là còn sống hả con?

- Ta tưởng lão Chuột Cống đã xé con ra thành nghìn mảnh rồi chứ!

Cô chuột trước đây được Tí Hon vẽ tặng bức chân dung xinh đẹp với giỏ hoa trên tay và chiếc nơ trên đầu thì siết chặt thắng bé trong vòng ôm và nhỏ nước mắt tong tong lên đầu nó, chỉ để nấc lên:

- Hức..., hức...

Tí Hon nhào đầu ra ngoài khỏi cái ôm để có thể hít không khí vô phổi, và nơm nớp quay đầu nhìn quanh:

-Ngài giáo sư...

Giáo sư gù cái lão độc ác đó! – Một chuột ông hừ giọng.

Con chuột nhắt ngạc nhiên:

- Thế....

- Lão chưa quay về. Nhưng lần này bọn ta quyết không để cho lão yên. Lão ngồi lên đầu bọn ta thế là đủ rồi.

Cô chuột đã ngừng khóc. Hòa vào những lời đanh thép của chuột ông, cô vỗ tay lên đầu Tí Hon:

- Ông ấy nói đúng đó. Một chú bé tật nguyên như con mà lão Chuột Cống còn muốn hãm hại thì đúng là lão mất hết tính chuột rồi!

Ông chuột nói những lời can trường, quả cảm. Cô chuột nói những lời chí lí sâu xa. Nhưng Tí Hon không nghe hết đoạn sau.

Bọn chuột nhóc nắm tay thành vòng tròn, vừa nhảy quanh Tí Hon vừa gân cổ hò reo làm tâm trí nó đột ngột rồi tung:

Thôi thì ta sẽ gọi Tên em là Tí Hon

Để ngày nào cũng thấy Em chạy nhảy lon ton...

Tí Hon nghe mặt mình nóng ran. Nó kéo tay con chuột nhóc đang ở gần mình nhất, lắp bắp:

- Ơ... ơ...

- “ Ơ” gì kia? – Con chuột bạn vờ vịt hỏi lại.

- Sao... sao... – Tí Hon nghe cổ họng khô rang – Sao... tụi mày biết bài này?

Nó đâu phải là bài hát...

- Dĩ nhiên nó là một bài thơ. Tụi tao đem bài thơ phổ nhạc. Và sửa lại một vài chỗ...

- Nhưng làm sao mà tụi mày...

Này Tí Hon! Mày nghĩ là ở trong hang vắng một con chuột này thủ thi đọc thơ cho một con chuột kia thì không đưa nào trong những con chuột còn lại nghe thấy hết hả?

Nàng chuột lang không có mặt trong đám hội hè chào mừng Tí Hon.

Nàng e thẹn.

Trước đó nàng đã nghe bọn chuột nhóc ngân nga ca khúc phổ từ bài thơ nghe lỏm và nàng không muốn mình trở thành miếng mồi ngon cho những trò chọc ghẹo.

Thực ra thì Út Hoa không xem chuyện tíu tít quanh Tí Hon là quan trọng.

Điều đáng kể nhất là Tí Hon còn sống trên cõi đời và đã trở về với nàng.

Nàng rúc vào một xó tối, mặc cho lòng mình bị xâm chiếm bởi vô vàn cảm xúc. Nàng thấy trái tim mình như một quả bóng bị bơm căng và trên mặt nàng đã bắt đầu long lánh những giọt lệ.

Tí Hon bò đến bên Út Hoa ngay vào lúc nước mắt đã tắm ướt cả mớ ria mảnh của nàng chuột lang. Nó lặng lẽ đến nằm bên cạnh cô bạn gái, khẽ chạm vào mớ lông mềm mại của nàng.

Cái chạm đó, khẽ thôi, như muốn nói:

- Tôi đã về rồi nè.

Nàng chuột lang cũng đáp lại cái chạm khẽ của Tí Hon bằng một cú huých, cũng rất khẽ, như để trả lời - Mình biết rồi! Chào mừng bạn!

Có lẽ cả hai đều muốn nói nhiều hơn thế, dù chúng chỉ nói với nhau bằng những cú chạm. Nhưng sau một biến cố trọng đại nhường kia, bao nhiêu lời vẫn là không đủ.

Như vẫn thường xảy ra, đôi khi sự im lặng lại nói được nhiều hơn.

Nhà vua Sang năm đánh mắt lên tấm lịch trên tường, xoa cằm lẩm nhẩm rồi “khẽ” một tiếng – theo kiểu vua:

- Chỉ còn mười ngày nữa thôi đấy!

- Là sao hả ba? – Công chúa Dây Leo nhìn nhà vua thắc thỏm hỏi, dù cô biết câu trả lời.

- Là sao à? – Nhà vua nhịp tay vào không khí – Là thế này này: Mười ngày nữa mà bọn chuột vẫn rúc ra rúc rích thì mèo Gấu sẽ phải ra đi!

Ông nhún vai, công chúa không rõ nhà vua đang nghiêm túc hay đang giễu cợt:

- Nó cần phải học cách làm một con mèo nếu muốn sang năm được về lại nhà ta.

Công chúa cảm thấy một điều gì đó rất gần với cảm giác mất mát. Cô nghĩ cách cứu con mèo, nhưng không tìm ra lý lẽ thuyết phục. Cuối cùng thì cô cũng lên tiếng, đau khổ nhận ra giọng mình mới yếu ớt làm sao”

- Con nghĩ mèo Gấu đã rất cố gắng, ba à. Nó đã bỏ thì giờ học tiếng chuột...

Nhà vua đứng lên, ông tì tay vào thành ghế khiến những cọng mây kêu

răng rắc dưới thân hình bệ vệ của ông:

- Ba cần một con mèo biết bắt chuột chứ không cần một con mèo biết ngoại ngữ!

Thái độ của nhà vua giống như dấu chấm hết cho cuộc trò chuyện về số phận của mèo Gấu.

Hoàng hậu Năm Ngoái ngồi bên cạnh, ánh mắt đi qua đi lại giữa hai cha con một cách nản lòng.

Hoàng hậu hiển nhiên không thích thú gì với con mèo vô tích sự nhưng bà yêu công chúa. Bà không muốn công chúa buồn. Nhưng rõ ràng bà cũng chẳng xoay chuyển được gì.

Bà gượng gạo nói, khi nhà vua chuẩn bị sải chân ra khỏi phòng:

- Năm ngoái...

Hoàng hậu chỉ thốt lên được hai tiếng ưá thích. Đó là bà phản ứng theo thói quen, sau đó đầu óc bà tiếp tục chạy đua và trông bà có vẻ khổ sở khi truy lùng cái ý tưởng.

Trong một phút, hoàng hậu tuyệt vọng nhận ra những gì bà nghĩ được trong lúc này chỉ là chuyện quên đút các khay bánh vào lò nướng.

Tất nhiên sau một hồi dè dặt, tâm trí bà cuối cùng cũng ly khai được căn bếp và nhân đó tóm bắt được một lý lẽ bênh vực cho con mèo nhưng thời gian đã lẫn bánh mất rồi: nhà vua đã ở bên kia cánh cửa.

Công chúa Dây Leo đã bắt đầu ngồi cạnh mèo Gấu nhiều hơn.

Cô kéo ra ngoài ban công một chiếc ghế mây để ngồi đọc sách vào buổi sáng và làm những bài tập thêu với những mẫu vải trắng vào buổi chiều.

Đó là cách cô chuẩn bị cho ngày chia tay chú mèo của cô.

Chốc chốc cô lại xuýt xoa vì bị kim đâm vào tay do cô vừa khâu vừa thỉnh thoảng liếc về phía chú mèo bằng ánh mắt phiền muộn.

Nhiều lúc công chúa có cảm tưởng cô đang khâu nỗi buồn của mình lên mảnh vải. Nỗi buồn ngày càng dày, càng đậm nét theo từng mũi kim và cảm giác đó làm cô mệt lòng.

Chú mèo cuộn tròn dưới chân cô, mềm mại và bất lực.

Cũng như công chúa, mèo Gấu biết ngày ra đi của mình đã cận kề. Hai từ “chia tay” đâm vào lòng chú khiến chú nhói đau trong nhiều ngày. Cuộc đời một con mèo cũng chất chứa lắm vui buồn, và khi nỗi buồn sống ra nó cũng giống như mũi kim khâu có thể làm tâm hồn một con mèo rỉ máu.

Mèo Gấu đã nghĩ tất cả những gì có thể nghĩ, đã làm tất cả những gì có thể làm để giúp đỡ lũ chuột nhắt. Nhưng chú không thể vặn tắt những tiếng rúc rích của lũ chuột. Ai có thể vặn tắt tiếng gió reo ngoài thảo nguyên kia chứ!

Rúc mình trong nỗi trầm tư, chú lặng thầm đếm từng buổi bình minh rồi từng buổi hoàng hôn. Trong khi nhắm đếm, chú mong mỗi biết bao nàng Áo Hoa sẽ tìm thấy chú trước khi chú rời cung điện nhà vua để đến một nơi chốn chú không hề biết.

Chỉ mười lần mặt trời lên và mười lần mặt trời lặn nữa thôi, mèo Gấu sẽ biết chú có gặp lại nàng Áo Hoa trong cuộc đời này nữa hay không .

Sẽ buồn như lá

Sẽ buồn như cây

Ngày em tìm đến

Không còn anh đây...

Lão Chuột Cống vẫn chưa thấy quay lại hang.

Có thể lão đã quay lại với cống rãnh bẩn thỉu quen thuộc vì rốt cuộc lão cũng nhận ra rằng đó mới là quê hương tâm tối của lão. Bọn chuột nhất đoán thế, sau đó chúng quên rất nhanh lão Chuột Cống để đắm mình vào không khí lễ hội của những ngày tự do.

Thật là sung sướng khi không còn ai đè đầu cưỡi cổ mình trong cuộc đời.

Trong khi đám chuột nhóc chơi nhảy vòng, rượt bắt và leo trèo, cãi cọ và hò hét âm ỉ như thể đang sống trong những ngày lễ Tết thì các chuột ông chuột bà ngồi tựa vách hang, đưa mắt ngắm lũ nhóc vui đùa và lặng lẽ thưởng thức cuộc sống bằng cách đắm mình vào cảm giác thư thái dễ chịu.

Chỉ có Tí Hon là biết rằng những ngày bình yên sắp sửa trôi qua.

Khi con mèo tử tế rời khỏi cung điện cũng là lúc lũ chuột phải quay lại những ngày kiếm ăn vất vả và nguy hiểm.

Nhưng cuộc sống dù đáng lo đến đâu cũng không thể ngừng lại để suy nghĩ mãi về nó.

Cần phải sống tiếp, con chuột nhắt nhủ bụng và lôi những tờ giấy ra để vẽ nàng mèo tam thể.

Chừng nào nàng Áo Hoa chưa tìm đến cung điện nhà vua, Tí Hon vẫn cảm thấy nó còn mắc nợ mèo Gấu nhiều quá!

Rất giống những người đầu hàng số phận, mèo Gấu dùng cả buổi chiều và việc làm cho đầu óc rỗng không. Chú tắm mình dưới những tia nắng và

những ngọn gió, lắng nghe luồng không khí nóng chạy râm ran trên làn da sau khi thấm qua mớ lông dày, tuyệt không nghĩ ngợi gì. À, thực ra thì chú có trích một ít buổi chiều để dùng vào việc làm ra vài câu thơ:

Rồi ngày tới tháng

Rồi tháng tới năm

Rồi em sẽ hiểu

Ngọn lửa đi năm

Là vì chiếc bóng

Tắt ngoài xa xăm

Làm được mấy câu, chú thấy buồn quá, lại nằm mọp xuống, thả tâm trí vào xa vắng.

Con chim vàng anh hôm nào lại về đậu trên cành sứ, lú lo ngay trên đầu chú.

Thoạt đầu mèo Gấu chẳng để tâm đến con chim. Tiếng hót của nó rơi vào khoảng trống mênh mông trong lòng chú, tan ra, loãng đi như tiếng gió chiều.

Nhưng rồi đến một lúc, trong tai chú tràn ngập tiếng chim, chẳng rõ vì sao. Chỉ tiếng chim thôi, không có một âm thanh nào khác.

Mèo Gấu ngẩng đầu nhìn. Con chim màu vàng nghệ đang đậu gần như ngay trên đầu của chú. Sao hôm nay nó bạo gan thế nhỉ? Nó mãi hót không nhìn thấy chú hay nó chẳng coi chú ra gì? Ờ, có khi hôm nay mình không ra gì thật! Mình bèo nhèo như mớ giẻ lau sần thế kia! Mèo Gấu ngẫm nghĩ, người chú nóng lên từng phút một, vì tức và cả vì một thứ khoái cảm rất gần với bản năng.

Như bị tiêm thuốc độc, ước muốn vồ con chim ngấm vào chú mãnh liệt đến mức chú thấy tim chú thắt lại và chân tay chú run bần.

Trước khi kịp nghĩ mình nên làm gì, người chú đã phóng đi như một mũi tên.

Lần này thì con chim không kịp vỗ cánh. Thực sự thì vào phút chót nó có nhảy tránh qua một bên, nhưng đã muộn.

Những chiếc vuốt bén của con mèo đã chộp trúng một bên cánh của nó khiến những chiếc lông tróc ra, bay lả tả trong không trung, trở nên óng ánh khi nắng chiếu qua.

Con chim văng ra khỏi cành cây, cố đập thật mạnh chiếc cánh còn lại nhưng sự vùng vẫy chỉ có thể giúp nó làm chậm tốc độ rơi.

Còn thì nó vẫn rơi xuống.

Mèo Gấu buông mình gần như ngay lập tức xuống mặt sân gạch phía dưới.

Nhưng chú chưa kịp vồ con chim, chuột nhắt Tí Hon đã kêu từ ngách hang đằng góc tường:

- Đứng, anh!

Tí Hon thò đầu ra, lấp ló phía sau là hai mẩu tai đen trắng của nàng chuột lang.

Cả hai chạy tới chỗ con chim bị nạn.

Mèo Gấu ngạc nhiên, nó khựng lại và nhìn lũ chuột bằng ánh mắt mang hình dấu hỏi.

- Anh cho tui em mang con chim này về. – Tí Hon nói, như để giải thích.

- Một bữa chén à?

Câu hỏi của con mèo khiến con chim rên sợ hãi. Nó đập cánh rất mạnh trong khi vẫn nằm bẹp, như muốn nhấc mình lên khỏi hiểm họa. Trông nó hoang mang và tuyệt vọng - Dạ không ạ.

- Làm bạn à? – Mèo Gấu lại hỏi, vẻ bông đùa.

Không ngờ con chuột nhắt gật đầu:

- Vâng ạ.

- Chúng ta là bạn. Chúng ta là bạn. – Con chim bất ngờ lên tiếng. Mèo Gấu thấy nó đập cánh khe khẽ.

Lần đầu mèo Gấu nghe con chim cất giọng nói. Giọng nói của con chim thật khó nghe, có lẽ vì xưa nay nó chỉ toàn hót.

Mèo Gấu lại chìm vào suy nghĩ. Nó chợt cảm thấy ý tưởng của Tí Hon hoàn toàn nghiêm túc. Một con mèo có thể kết bạn với một con chuột thì tại sao một con chuột không thể kết bạn với một con chim?

Đằng kia, Tí Hon và Út Hoa đang dìu con chim vàng anh lại góc tường.

Mèo Gấu vẫn đứng đó, khoác một vẻ trầm tư. Ngỡ như bóng chiều hoàn toàn lặng thinh nếu chiếc đuôi của chú không vẫy nhẹ nhẹ và mắt chú không ngước lên những vì sao đã bắt đầu nhấp nháy trên bầu trời đang dần thẫm lại.

Màn đêm nào sẽ phủ trên bóng chiều lặng thinh?

Bầu trời bảo: – Đừng sợ! Ta sẽ thấp sao lên!

Mèo Gấu quay về chỗ nằm quen thuộc của mình.

Hình ảnh Tí Hon và Út Hoa cặp kè bên nhau khiến chú ghen tị một cách vô cớ.

Chú lại nghĩ đến nàng mèo tam thể của chú. Mình đã xa nàng bao lâu rồi nhỉ? Chú không thể nhớ chính xác, nhưng chú nghĩ chắc là lâu lắm. Cây sứ trên ban công nhà đối diện đã rụng lá bao nhiêu lâu rồi còn gì.

Chú nằm xuống, thấy rằng trời đã vào đêm.

Những câu thơ lại cựa quậy trong đầu chú.

Như có ai đó vừa đánh lên một que diêm trong ký ức, nỗi buồn trong lòng chú lại được thắp lên và bài thơ dang dở giống như ngọn nến cổ cháy hết phần còn lại:

Chia tay nào sẽ tới

Sau những ngày bên nhau

Dòng sông bảo: – Đừng sợ!

Ta sẽ đợi người về.

Giọt nước mắt nào rơi

Sau những điều phiến muộn?

Chim vàng anh bảo: – Đừng sợ!

Ta sẽ nhặt những hạt cườm long lanh trên đôi mắt kia Thay vào trong truyện cổ.

Chú lại nhớ đến con chim vàng anh ban chiều. Con chim đã đi vào trong thăm chú một cách tự nhiên. Để xoa dịu nỗi đau, và để băng bó vết thương trong lòng chú.

À, còn vết thương của con chim, tối nay bọn chuột nhắt có sẽ băng bó lại cho nó không?

HAI CON MÈO NGỒI BÊN CỬA SỔ

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Phần 7

Thêm ba ngày nữa trôi qua.

Trong ba ngày đó, nhà vua Sang Năm vẫn lạnh lùng khi nói về ngày ra đi của con mèo và đặc chí khi lia mắt lên tờ lịch treo tường đang mỏng đi từng ngày, công chúa Dây Leo vẫn thấy lòng mình tan chảy ra khi nhìn về mặt kiên quyết của nhà vua và hoàng hậu Năm Ngoái vẫn lặng lẽ thờ dài khi hết nhìn nhà vua lại nhìn công chúa mà không biết phải làm gì để hàn gắn sự rạn nứt giữa hai cha con.

Ở ngoài ban công, mèo Gấu vẫn đêm đêm tha những bịch cơm đi nuôi lũ chuột và âu sầu nghĩ đến những ngày chia tay sắp tới.

Đột nhiên, qua ngày thứ tư những người sống trong cung điện không còn nghe tiếng chuột rúc nữa.

Nhưng không vì vậy mà mọi người ngủ ngon.

Không rõ từ đâu, những tiếng quạ kêu rền rĩ xoáy vào tai mọi người như tiếng lưỡi cưa cắn vào ống nứa.

Suốt đêm tiếng quạ rồn rợn đến buốt óc khiến không ai có thể chợp mắt.

Nhà vua Sang Năm phát khùng đến mức bật khỏi giường, cầm đèn pin bước ra ngoài hiên lia dọc các tầng cây, miệng không ngớt “xùy, xùy” để xua

lũ quạ.

Ngày thứ năm lặp lại ngày thứ tư. Đến tối là quạ kêu. Cứ thế mà ra rả suốt đêm.

Sáng thức dậy, khuôn mặt nhà vua xẹp đi, nom hốc hác như vừa trải qua một trận ốm nặng.

- Gì thế nhỉ? Sắp đến ngày tận thế chẳng? – Ông cất giọng khàn khàn, nhìn hoàng hậu Năm Ngoái và công chúa Dây Leo bằng ánh mắt đỏ khè vì mất ngủ.

- Quạ đó, ba! – Công chúa nói.

- Thì là quạ! – Nhà vua thở hắt ra, vẻ cam chịu – Nhưng quạ ở đâu ra?

Hoàng hậu nhanh nhẹn tán thành, mục đích để xoa dịu nhà vua hơn là đưa ra cách giải thích:

- Ờ, mẹ nhớ năm ngoái đâu có chuyện kỳ lạ này.

Chỉ có mèo Gấu là biết quạ ở đâu ra!

Ngày tối hôm đó, lúc gặp Tí Hon và Út Hoa chỗ chân tường để giao các bịch cơm, mèo Gấu đã hỏi ngay - Bọn em làm cái trò khi gì hai hôm nay vậy?

- Trò gì đâu ạ?

Mèo Gấu hừ mũi:

- Giả tiếng quạ mà không làm gì à?

- Tiếng quạ hả anh? – Con chuột nhắt ngơ ngác – Tụi em tập hát tiếng

chim vàng anh mà.

Lòng mèo Gấu thốt nhiên chùng xuống. Chú định mắng con chuột nhắt, vì ngay cả chú cũng khó chịu khi nghe tiếng quạ xát vào tai. Nhưng câu nói thật thà của Tí Hon khiến chú bất giác lặng người đi. Hóa ra con chuột nhắt cứu con chim vì lý do này. Nó muốn lũ chuột trong cung điện học tiếng chim. Nó muốn mèo Gấu ở lại với nó và cộng đồng chuột.

Mèo Gấu huých vào sườn con chuột nhắt:

- Tiếng quạ kêu còn xốn tai hơn tiếng chuột rúc, em à.
- Thật thế hở anh?
- Ờ.

Khuya đó, tiếng quạ im bật.

Và lần đầu tiên nhà vua Sang Năm ngủ ngon trong tiếng chuột rúc dưới gầm giường.

Hôm sau, nhà vua thức dậy với dáng điệu khỏe khoắn, nhưng ông vẫn không quên liếc mắt lên tầm lịch trước khi ngồi vào bàn ăn, buông thông:

- Còn ba ngày nữa!

Con chim vàng anh đã bỏ đi. Nó không buồn dạy lũ chuột nữa sau khi bị Tí Hon chê bai. Con chuột nhắt kể với con mèo như thế, và nghe con mèo thở dài:

- Chúng ta không chống lại được số phận, em à!

Con chuột nhắt tính nói gì đó nhưng cuối cùng nó khép miệng lại vì nó cũng không biết nó định an ủi con mèo hay an ủi chính mình.

Đột nhiên, nó nghe con mèo rì rầm:

Chia tay nào sẽ tới

Sau những ngày bên nhau?

Câu thơ của con mèo làm con chuột cảm thấy bùi ngùi.

- Thơ mới hả anh?

- Ờ.

- Buồn quá anh ạ.

- Ờ.

- Anh đi chắc em buồn lắm.

Mèo Gấu đặt tay lên đầu Tí Hon, bao giờ cảm động chú cũng đặt tay lên đầu Tí Hon. Chú đưa mắt nhìn ra ngoài trời, cất giọng khe khẽ:

Dòng sông bảo: – Đừng sợ! Ta sẽ đợi người về.

- Là sao hở anh? – Con chuột hỏi.

- Là có một ngày anh sẽ quay về.

- Anh tin như thế à?

- Anh tin.

Con chuột hồi hộp, nó xích sát vào con mèo, giọng không nén được vui mừng:

- Thế anh có biết bao giờ anh quay về không?

- Anh không biết. – Mèo Gấu nhìn vẻ thất vọng của con chuột nhắt, ngần ngại nói tiếp, tự nhiên thấy mình nhiễm ngôn ngữ của nhà vua – Có thể là sang năm...

Khuya ngày thứ tám, bọn chuột vẫn phát ra tiếng chút chút từ các góc ngách bí mật.

Mèo Gấu bắt lực nằm co mình ngoài ban công, hờ hững đếm sao rơi.

Ở bên trong lâu đài, trên chiếc giường nệm có vải bọc màu rượu vang nhà vua Sang năm lại bắt gặp mình trần trọc.

Tối hôm trước ông yên giấc vì không còn nghe tiếng quạ. Nhưng khi bầy quạ bay đi rồi thì ông lại nhức nhối vì tiếng chuột.

Ông bực bội đưa bàn tay lên đếm vì ban đêm không thể nhìn vào tấm lịch.

Những ngày này công chúa Dây Leo không còn nín nhịn hay năn nỉ nhà vua mỗi khi ông hét lên con số đếm ngược nữa, không phải vì cô không muốn mà vì cô không còn hơi sức.

Cô dành sức lực và thời gian để ngồi cạnh mèo Gấu nhiều hơn, vuốt ve chú nhiều hơn và cho chú ăn nhiều hơn. Cô không biết bằng cách đó cô đang vô tình giúp lũ chuột nhắt trong lâu đài.

Nhìn cách công chúa chăm sóc mèo Gấu cứ tưởng đó là con mèo bệnh.

Mèo Gấu trông như đang phát bệnh thật. Nó ủ rũ vùi đầu vào bàn tay của cô chủ nhỏ, đôi môi mỏng chốc chốc lại nhả ra những tiếng thở than.

Chỉ còn hai ngày nữa thôi, mèo Gấu sẽ rời khỏi lâu đài, như vậy chú sẽ không còn cơ hội gặp lại Áo Hoa của chú nữa.

Thực sự thì chú không biết nàng mèo tam thể của chú có sẽ nhìn thấy

những bức tranh mèo dán dọc phố hay không, nhưng giả như một ngày đẹp trời nào đó nàng tình cờ trông thấy và tìm được đến lầu đài của nhà vua thì điều đó cũng chẳng có nghĩa lý gì khi chú đã không còn ở đây nữa.

Sẽ buồn như lá

Sẽ buồn như cây

Ngày em tìm đến

Không còn anh đây...

Mèo Gấu không ngủ ban đêm.

Nhưng lúc này chú nằm dài trên sân gạch hoa, vật vờ, chả buồn động đậy.

Trông chú như một con tàu bị mắc cạn. Mấy hôm nay, những suy tư về tương lai làm chú mệt mỏi.

Ngày mai là ngày thứ mười rồi.

Cuộc đời chẳng có gì thay đổi trong mười ngày qua. Ngoài hè gió vẫn reo tiếng sóng. Sương vẫn rơi tiếng sương. Lũ chuột vẫn rúc tiếng chuột. Và nàng Áo Hoa thì vẫn hiền dịu.

Lúc này, khi tha những bịch cơm cho Tí Hon, mèo Gấu có cảm giác mình đang tặng cho lũ chuột món quà giã từ và ý nghĩ đó làm chân chú như đeo chì.

Ngược lại với chú, Tí Hon và Út Hoa chẳng có vẻ gì buồn bã. Mèo Gấu định hỏi con chim vàng anh đã quay về chưa, cả lão Chuột Cống nữa, nhưng nhìn vẻ tươi tỉnh của hai con chuột chú cảm thấy một điều gì đó như là sự giận dữ chen ngang họng chú.

Chú không nói gì, trao mấy bịch cơm xong, chú lặng lẽ quay đi.

Bây giờ, nhớ lại, chú vẫn thấy nghèn nghẹn nơi cổ.

Chú gục đầu lên hai tay, cuộn mình trong nỗi buồn và định nằm im như một con mèo bằng gỗ cho đến sáng hôm sau, lòng bình tĩnh sẵn sàng đón nhận phán quyết của nhà vua.

Nhưng rồi có cái gì đó làm tai chú vểnh lên. Rồi chú nhấc đầu khỏi hai tay, cuối cùng nhòm cả người dậy.

Run rẩy vì xúc động, chú ngoảnh đầu đảo dác nhìn quanh.

Tiếng chim. Tiếng chim họa mi. Đúng là tiếng chim họa mi đang kết thành một bức rèm âm thanh véo von vây bọc lâu đài.

Lũ chuột tài thật! Mèo Gấu đang tẩm tặc, đèn trong nhà đã bật sáng. Rồi cửa thềm linh xích mở. Như một cơn lốc, nhà vua, hoàng hậu và công chúa chen nhau ra ngoài ban công.

- Mèo Gấu! Mày có nghe thấy gì không? – Công chúa cúi xuống ôm con mèo lên tay, rung rung hỏi - Ôi, đã lâu lắm em không nghe họa mi hát! – Hoàng hậu quay gương mặt rạng rỡ về phía nhà vua, giọng cảm khái như đang nói về những ngày đầu hò hẹn.

Nhà vua sục mắt vào những tàng cây tối đen, tay vân vê sợi ria mép dài nhất chìa ra bên khốe môi, ngơ ngác:

- Sao họa mi lại hát ban đêm nhỉ?

Tiếng họa mi hát không chỉ làm kinh động nhà vua, hoàng hậu và công chúa. Những người sống trong những ngôi nhà chung quanh đồng loạt bị dựng dậy.

Những ô cửa sáng đèn.

Tiếng rèm cửa bị kéo.

Tiếng then cửa va vào khoen lách cách.

Vô số những cái đầu nhô ra từ các cửa sổ hoặc mọc lên từ các lan can.

Mèo Gấu trườn khỏi vòng tay của công chúa, lén xuống sân. Chú định đi tìm Tí Hon, đã bắt gặp con chuột nhắt ngay dưới gốc cát đằng. Tí Hon cũng đang đi tìm mèo Gấu.

- Tuyệt lắm, em! – Mèo Gấu khen, vừa lấy tay vỗ lên vai con chuột nhắt.

Con mèo đang bị kích động nên cú vỗ khá mạnh nhưng Tí Hon cũng chẳng thấy đau. Nó hớn hờ:

- Giống tiếng họa mi không anh?

- Giống lắm. Chim vàng anh đã trở về rồi à?

- Dạ. Chị vàng anh trở về cùng với chị bách thanh. Chị bách thanh dạy tụi em hát.

- Chim bách thanh?

Mèo Gấu tròn xoe mắt. Chú biết chim bách thanh. Đó là một loài khướu có màu xám ngọc trai, quanh mắt có viền đen như đeo mặt nạ. Bách thanh sở dĩ có tên như thế vì nó có thể nhại giọng hàng trăm loại chim. Ồ, bách thanh mà dạy có khi cục đá cũng hát được. Mèo Gấu nhủ bụng và chú chép miệng:

- Hèn gì!

Chú lại vỗ vai Tí Hon, lần này nhẹ hơn:

- Thế vàng anh bỏ đi mấy hôm nay là để mời chim bách thanh về dạy cho tụi em đấy à?

- Dạ.

Con chuột nhắt sung sướng đáp. Mèo Gấu chưa kịp nói tiếp, đã nghe một tràng líu lo thành linh cất lên và ngay trước mặt. Tiếng hót trong trẻo, nhịp nhàng và vui tai, hòa vào những tiếng họa mi khác khiến cả lâu đài như bừng sáng.

Tí Hon hót đấy. Nó đang gọi mặt trời lên.

Bây giờ thì nhà vua Sang Năm không còn lý do gì để đuổi mèo Gấu ra khỏi nhà. Theo cách thức bí mật nào đó thì chỉ có con mèo biết (cả độc giả của cuốn sách này cũng biết), kẻ thù của giấc ngủ nhà vua đột nhiên câm tiếng.

Lũ chuột trong lâu đài từ lâu rồi đã không còn cắn phá, những ngày này dường như đã kéo nhau đi đâu hết.

Thay vào đó, chim họa mi bay về trú ngụ quanh đây, đêm đêm vẫn véo von đánh thức nắng mai, dù theo nhà vua bọn chim đánh thức như thế là hơi sớm, giống như chiếc đồng hồ báo thức bị cài đặt nhầm giờ.

Khi nhà vua không còn nhướn mắt liếc lên tờ lịch treo tường vào mỗi buổi sáng, công chúa Dây Leo cảm thấy mình đang trải qua những khoảnh khắc tươi thắm nhất của cuộc đời.

Cô mua một cây đàn ghi-ta về đặt trên bàn học, say mê tập đàn. Và cô hát, như thế cô cũng định làm một con chim họa mi.

Hoàng hậu Năm Ngoái trong khi mãi mê loay hoay với đồng bột nhồi vẫn thò đầu ra cửa sổ để ngắm con mèo ngoài ban công đứng vào chín giờ sáng

mỗi ngày, nhưng bà đã không còn buông ra những tiếng thở dài nào ruột như trước đây.

Đạo này, bà nhìn vẻ lười nhác của con mèo bằng ánh mắt tán dương.

Ở bên ngoài, đêm đêm trước khi dàn nhạc họa mi cất tiếng, mèo Gấu vẫn gặp Tí Hon và Út Hoa ở dưới chân tường.

Đêm nay, Tí Hon đi lấy cơm một mình. Con mèo và con chuột vì thế đứng trò chuyện lâu hơn một chút.

- Em thật là hạnh phúc khi anh ở lại với tụi em.

- Tí Hon sụt sịt nói, chưa bao giờ nó thấy mèo và chuột gần gũi như lúc này.

Mèo Gấu cảm thấy không nên ủy mị quá. Chú cũng có cùng tâm trạng như Tí Hon, rằng chú rất vui khi ở lại lâu dài, nhưng khi con chuột nhắt thốt điều đó thành lời, chú bỗng thấy ngưỡng ngưỡng.

- Lão Chuột Cống thế nào rồi? – Mèo Gấu lảng sang chuyện khác – Tụi em phải chuẩn bị trước khi lão quay lại. Nếu cần anh sẽ giúp một tay!

- Anh yên tâm! Lão sẽ không bao giờ trở lại!

- Sao thế?

- Tụi em vừa phát hiện đốm nắng vẫn rọi qua lỗ thông hơi lâu nay không còn nữa - Ra là lão bị mắc kẹt trong đó. Ờ, lão béo như thế mà!

Giọng mèo Gấu đột ngột chuyển sang tâm sự:

- Tí Hon này!

- Gì hở anh?

- Em biết lúc này anh đang mơ ước gì không?

- Anh đang chờ chị Áo Hoa...

Đang nói con chuột nhắt bỗng há hốc miệng. Nó đột ngột nhận ra mèo Gấu không tập trung vào câu chuyện.

Con mèo đang ngược mắt nhìn lên mái nhà đối diện, toàn thân run bần bật.

Một nàng mèo tam thể đang đứng trên nóc nhà, chỗ cao nhất, đắm đắm nhìn xuống khoảng sân.

Phía sau nàng, những chòm lá lấp lánh dưới ánh trăng bạc.

Được vây bọc giữa một quầng sáng, trông nàng lung linh và huyền hoặc như vừa bước ra từ những câu chuyện cổ.

- Chị Áo Hoa hở anh? – Con chuột nhắt thì thầm, nó cũng bắt gặp mình đang run lên vì phấn kích.

- Chị ấy đấy...

Con mèo cũng đáp lại tiếng thì thầm.

Tí Hon không cúi đầu xuống, nhưng giọng nó giống như cầu nguyện:

- Lạy Trời, rốt cuộc chị ấy cũng đã nhìn thấy những bức tranh ở các góc phố...

- Ờ...

Mèo Gấu vẫn không rời mắt khỏi nóc nhà, nghe lòng mình ghen ghét. Chờ chờ đợi giây phút này đã rất lâu, đã nhúng nỗi nhớ trong bao nhiêu bình minh và bao nhiêu hoàng hôn, đã ngân lên bao nhiêu câu thơ từ đó, thế mà khi nhìn thấy Áo Hoa chú gần như không biết phải làm gì.

Hoàn toàn tê liệt, chú cứ trơ ra nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ hoe.

Tí Hon đứng bên cạnh, hết nhìn mèo Gấu lại ngược nhìn Áo Hoa bằng ánh mắt ngơ ngác, không biết có nên mở miệng hay không.

Cuối cùng không nén được, nó khẽ hỏi:

- Chắc chị ấy chưa nhìn thấy anh?

Mèo Gấu như không nghe thấy con chuột nhắt. Nó vẫn đứng chôn chân trong bóng lá của dây cát đằng, bất động, cả chiếc đuôi dài cũng không có dấu hiệu gì của sự sống. Chỉ có những sợi ria rung lên như những sợi dây đàn.

Anh ấy làm sao thế nhỉ? Con chuột nhắt bắn khoăn quá. Bất thành linh nó ngoác miệng kêu lớn:

- Chị Áo Hoa!

Tiếng kêu của Tí Hon lan ra trong gió, nghe lồng lộng.

Mèo Gấu như người say ngủ bị đánh thức. Chú chớp chớp mắt, đuôi chú bắt đầu hồi sinh bằng những cái vẫy nhẹ.

Con chuột nhắt đã kéo chú ra khỏi trạng thái đờ đẫn vì bất ngờ và xúc động.

Nhưng ngay vào lúc chú định lên tiếng gọi nàng mèo tam thể, đột ngột một bóng mèo lạ nhô lên bên cạnh nàng.

Một con mèo đực cao lớn, màu chần dạ, cặp mắt bắn ra những tia xanh biếc.

Cái tên thân yêu chưa kịp thốt ra khỏi miệng mèo Gấu bỗng đông cứng ngay trên môi chú.

Như thành linh bị rớt vào hố bang, mèo Gấu nẩy mình một cái, người lạnh đi.

Như vậy không phải Áo Hoa không nhìn thấy chú. Nàng nhìn thấy chú ngay từ đầu. Nhưng nàng không gọi chú, và có vẻ cũng không có ý định giáp mặt chú.

Nàng theo dấu những bức tranh, chỉ để hiếu kỳ xem chú sống ra sao và nhìn chú có thể là lần cuối cùng.

Một tiếng động khẽ phía sau khiến Tí Hon giật mình quay lại. Thấy nàng chuột lang bò đến sau lưng, có vẻ đang định lên tiếng hỏi, nó hấp tấp đưa tay lên miệng ra hiệu cho nàng im lặng.

Trên mái ngói, nàng Áo Hoa và chàng mèo lạ lúc này đang song vai nhau đi dưới ánh trăng, mỗi lúc một xa dần.

Sau đêm hôm đó, mèo Gấu ốm gần một tháng.

Tí Hon đêm đêm vẫn lên thăm chú, tình cờ nghe được ba câu thơ:

Tình yêu có gì?

Có hai con mèo ngồi bên cửa sổ

Một con ngồi yên một con đổi chỗ...

Ấy là lúc con mèo Gấu băng khuâng nhớ lại những lần chú và Áo Hoa ngồi kề vai nhau trên bậc cửa sổ ngắm mưa giăng giăng ngoài hiên vắng trong những buổi chiều se lạnh. Theo như tác giả được biết, đó cũng là những câu thơ cuối cùng của mèo Gấu.

Trong thời gian con mèo bị nổi buồn đánh lười, những người sống trong lâu đài nhà vua và khu vực lân cận đã quen dần với tiếng chim họa mi nửa đêm và sáng. Khi họa mi ngừng hát, mọi người biết rằng một ngày mới lại bắt đầu. Và tất cả cư dân đều tỏ ra hài lòng với loại đồng hồ báo thức ngược đời đó.

Câu chuyện kể về các con vật đáng yêu này đến đây kể như là kết thúc. Nếu như có điều gì cần nói thêm, đó là tác giả muốn tiết lộ nơi xảy ra câu chuyện mà các bạn vừa theo dõi không phải là cung điện nhà vua như tác giả vẫn lặp đi lặp lại từ đầu đến giờ.

Đó chỉ là một ngôi nhà bình thường như mọi ngôi nhà khác, chẳng phải lâu đài gì sắt. Nhà vua Sang năm thực ra là một tài xế xe tải. Hoàng hậu Năm Ngoái là một phụ nữ sống bằng nghề làm bánh. Còn công chúa Dây Leo chắc hẳn là một cô bé đang học lớp 11.

Sở dĩ tác giả cứ bô bô lên “nhà vua, hoàng hậu và công chúa” chẳng qua do tác giả nghe lỏm được câu nói của chuột nhắt Tí Hon khi nó rủ nàng Út Hoa về nhà trong lần gặp gỡ: “Bạn đi theo mình. Mình sẽ kiếm thứ gì đó cho bạn ăn”. Lúc đó nàng chuột lang tò mò hỏi lại: “Nhà bạn ở đâu?”, và con chuột nhắt láu lỉnh vênh rìa lên, kiêu hãnh đáp: “Mình đang ở trong cung điện của nhà vua”.

Tất nhiên là con chuột nhắt ba hoa. Nhưng trong tình yêu, thỉnh thoảng ba hoa một chút cho đời thêm hương vị cũng chẳng chết ai. Thành thật quá, như chàng mèo Gấu, làm cuốn sách này kết thúc theo cái cách tác giả chẳng thích chút nào mặc dù phải thừa nhận rằng chính tình yêu đẹp đẽ của chú đã điều

chỉnh hành vi của một con mèo theo cái cách không ai có thể ngờ tới.

Một tình yêu như vậy từ một con mèo (hay một con người) luôn tỏa ra thứ ánh sáng lóng lánh mà với nó bất cứ ai cũng có thể tạo nên phép màu cho thế giới này. Bạn có nghĩ vậy không?

Thành phố Hồ Chí Minh, 7-3-2012